

Nr.47 Februar 2006

ISSN 1615-1313

MITTEILUNGEN

des Deutschen Katalanistenverbandes

Notícies de l'Associació Germano-Catalana

20. Deutscher Katalanistentag
20è Col·loqui Germano-Català
Tübingen / Tubinga, 23.–25. 2. 2006

Deutscher Katalanistenverband e.V. Associació Germano-Catalana

Präsident: Prof. Dr. Andreas Wesch, Universität zu Köln, Romanisches Seminar, Albertus-Magnus-Platz, D-50923 Köln, Tel.: 02 21 / 4 70 48 21, Fax: 02 21 / 4 70 51 28, E-mail <wesch@katalanistik.de>

Vizepräsidentin: Bàrbara Roviró M.A., Universität Bremen, Fachbereich 10 Sprach- und Literaturwissenschaft, Postfach 33 04 40, D-28334 Bremen, E-mail <roviro@katalanistik.de>

Vizepräsident: Prof. Dr. Ulrich Hoinkes, Christian-Albrechts-Universität Kiel, Romanisches Seminar, Leibnizstraße 10, D-24098 Kiel, Fax: 02 51 / 8 32 11 93, E-mail <hoinkes@katalanistik.de>

Schatzmeisterin: Prof. Dr. Aina Torrent-Lenzen, Fachhochschule Köln, Mainzer Straße 5, D-50678 Köln, Tel.: 02 21 / 82 75 32 95, Fax: 02 21 / 82 75 39 91, E-mail <torrent_lenzen@katalanistik.de>

Schriftführer: Dr. Claus Dieter Pusch, Albert-Ludwigs-Universität Freiburg, Romanisches Seminar, Werthmannplatz 3, D-79085 Freiburg im Breisgau, Tel.: 07 61 / 2 03 31 72, Fax: 07 61 / 2 03 31 95, E-mail <pusch@katalanistik.de>

Ehrenpräsidenten: Prof. Dr. Antoni M. Badia i Margarit, Prof. Dr. Heinrich Bihler, Prof. Dr. Günther Haensch, Prof. Dr. Johannes Hösle, Prof. Dr. Georg Kremnitz, Prof. Dr. Tilbert Dídac Stegmann; frühere Ehrenpräsidenten: Ramon Aramon i Serra, Rudolf Brummer, Heinrich Kuen, Francesc de B. Moll.

Kontoverbindung: Postbank Frankfurt a. M., Konto-Nr. 2335 00-602
(IBAN: DE44 5001 0060 0233 5006 02),
BLZ 500 100 60 (BIC / SWIFT: PBNKDEFF)

Die *Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbandes* erscheinen seit der Nr. 1 (Februar 1985); die Ausgaben 1-34 erschienen unter dem Titel *Mitteilungen der Deutsch-Katalanischen Gesellschaft* (ISSN 0939-0170). Namentlich gezeichnete Beiträge geben die Ansichten ihrer Verfasser wieder. Die Redaktion behält sich vor, Beiträge zu kürzen.

Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbandes Nr. 47 (Februar 2006) – ISSN 1615-1313

© Deutscher Katalanistenverband e. V.
Westfälische Wilhelms-Universität Münster – Romanisches Seminar
Bispingerhof 3A, D-48143 Münster
Tel.: 02 51 / 8 32 45 16 / Fax: 02 51 / 8 32 11 93
<<http://www.katalanistik.de>>
Sitz und Gerichtsstand: Frankfurt am Main (Amtsgericht Frankfurt am Main: 73 VR 9077)
Reconeugut per la Generalitat de Catalunya (Acord del 21 de novembre del 2000)
Redaktion und Satz dieser Ausgabe: Claus D. Pusch
Druck: Druckservice Uwe Grube, D-63697 Hirzenhain-Glashütten, Fax 0 60 45 / 95 32 49
Auflage: 520 Exemplare
Gedruckt auf säurefreiem und alterungsbeständigem Papier

*Aquesta publicació s'ha realitzat amb el suport de la Secretaria
de Cooperació Exterior de la Generalitat de Catalunya.*

Inhaltsverzeichnis / Índex

Temes

20. Deutscher Katalanistentag / 20è Col·loqui Germano-Català: <i>Català: universal – particular / Katalanisch: universal – partikular</i>	5
Simposi “Joan Corominas i l’etimologia romànica” / Symposium “Joan Coromines und die romanische Etymologie”	6
Literaturwissenschaftliche Sektion: „Literatur und Übersetzung zwischen Universalismus und Partikularismus“ / Secció de literatura: “Literatura i traducció entre universalisme i particularisme” (Abstracts / Resums)	7
Secció de lingüística: “Convergència dialectal i estandardització” / Sprachwissenschaftliche Sektion: „Dialektkonvergenz und Standardisierung“ / Linguistic section: “Dialect convergence and standardization” (Abstracts / Resums)	16

Pissarra

„Brigitte-Schlieben-Lange“-Preis für Katalanistik (5. Ausschreibung 2006)	47
Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“ (8. Ausschreibung 2006)	48
<i>Schlieben-Lange- und Brummer-</i> Preisträger 1999–2005	49
<i>Premi Batista i Roca</i> für Tilbert D. Stegmann	52
Tagungankündigungen	52

Bibliografia

Publicacions dels nostres socis	59
Panorama de revistes de catalanística	60
Llibres i més llibres (Ressenyes / Buchbesprechungen)	66
Multimedia-Angebote für deutschsprachige Lerner des Katalanischen	67

(Fortsetzung umseitig)

*Dem Andenken an
Brigitte Schlieben-Lange
und Antoni Pous*

Liebe Katalanistinnen und Katalanisten,

inzwischen rückt der 20. Katalanistentag immer näher, und die Planungen laufen auf Hochtouren. Das Interesse in Deutschland, in Katalonien und anderswo ist schon im Vorfeld ausgesprochen groß, und wir können uns auf einen facettenreichen Kongress mit zahlreichen Höhepunkten freuen. Schon vor Beginn des eigentlichen Katalanistentages findet am 23.2. anlässlich des 100. Geburtstages von Joan Coromines ein Symposium zur romanischen Etymologie mit Vorträgen von José Enrique Gargallo, José Ignacio Pérez Pascual, Joan Solà und Joan Veny statt. Zum Auftakt des Katalanistentages spricht am Abend des 23.2. Germà Colon zu dem Thema, das wir als Motto gewählt haben: *català: universal – particular*. Am Abend findet noch eine deutsch-katalanische Lesung von Texten von Sergi Belbel statt.

Der Freitag und der Samstag ist in erster Linie der Arbeit der beiden Sektionen gewidmet.

Carpeta

Hem rebut...	73
Informationen zur Zahlung des Mitgliedsbeitrags 2006	73
Informacions referents al pagament de la quota de 2006	75
Einnahmen/Ausgaben-Überschuss- rechnung 2005	76
Einladung zur 11. Mitgliederversammlung	77
Mitglieder des DKV (Stand: 1.1.2006)	78
Beitrittsformular / Änderungsmitteilung / Einzugsermächtigung	92

Einem Teil dieser Auflage liegen Informationsblätter der *Zeitschrift für Katalanistik* und des Verlags Gara d'Edicions bei.

Der Tisch zu Literatur und Übersetzung statt; abends die Mitgliederversammlung des DKV und schließlich noch ein Konzert der Sopranistin Nuria Lutembacher mit katalanischen Liedern. Der Kongress endet am Samstagabend mit einem gemeinsamen Abschlussessen.

Dass der 20. Katalanistentag in Tübingen stattfindet, ist Anlass zur Würdigung der besonderen Rolle, welche die Universität Tübingen Ende der sechziger und zu Beginn der siebziger Jahre für die Katalanistik überhaupt und im Besonderen die Katalanistik in Deutschland gespielt hat, die von hier ihren Ausgang nahm. Tübingen war 1970 Austragungsort der *Jocs Florals* und ist seitdem eine bleibende Referenz für die Affirmation der katalanischen Literatur und der katalanischen Sprache während der Frankodiktatur geblieben. Mehrere der Vorträge der literaturwissenschaftlichen Sektion beschäftigen sich mit dieser besonderen Beziehung und erinnern u.a. an den großen Tübinger Katalanisten Antoni Pous; in der sprachwissenschaftlichen Sektion ist der Tübinger Bezug v.a. durch die ständige Referenz auf Eugenio Coseriu und seine Tübinger katalanistische Schülerschaft, insbesondere seine Nachfolgerin Brigitte Schlieben-Lange, deren Lebenswerk zu einem beachtlichen Teil dem Katalanischen gewidmet war, in besonderem Maße gegeben.

Die Austragung des Katalanistentages in Tübingen soll auch ein Zeichen dafür sein, dass im Gegensatz zur verbreiteten Tendenz, die Romanistik an vielen Orten auf das Spanische, Französische und Italienische zu beschränken, in Tübingen das Fach nach wie vor in seiner Gesamtheit verstanden wird und wir froh sind, eine Romanistik aufrecht erhalten zu können, in der vom Rumänischen über das Sardische bis zum Galicischen die ganze Bandbreite der romanischen Sprachen ihren Platz hat, wobei das Katalanische aufgrund seiner besonderen Tübinger Tradition eine ganz besondere Rolle einnimmt.

Die sprachwissenschaftliche Sektion zu dem Thema Dialektkonvergenz und Standardisierung wird am Freitagmorgen mit dem einführenden Vortrag *Dialect convergence and divergence - some scenarios from Middle Europe* von Peter Auer eröffnet. Die literaturwissenschaftliche Sektion zu Literatur und Übersetzung zwischen Universalismus und Partikularismus eröffnet Johannes Hösle. Am Freitagnachmittag findet ein run-

Wir freuen uns auf Sie in Tübingen und hoffen auf einen vielseitigen und erkenntnisreichen Kongress!

*A la memòria
de Brigitte Schlieben-Lange i Antoni Pous*

Benvolguts catalanòfils i catalanòfiles,

poc a poc es va acostant el 20è Col·loqui, i des de l'organització estem treballant intensament en la seva planificació. L'interès despertat a Alemanya, a Catalunya i altres llocs és ja, a hores d'ara, enorme, i cal esperar un congrés polifacètic i amb diversos punts culminants. Precisament just abans de començar pròpiament el Col·loqui, el dia 23 de febrer, tindrà lloc, en ocasió del 100 aniversari del naixement de Joan Coromines, un simposi dedicat a l'etimologia romànica amb ponències de José Enrique Gargallo, José Ignacio Pérez Pasqual, Joan Solà i Joan Veny.

Per a la inauguració del Col·loqui de Catalanística Germà Colon parlarà, el dia 23 al vespre, al voltant del lema que hem triat per al Congrés: *català: universal – particular*. El mateix vespre comptarem a més a més amb una lectura de textos dramàtics de Sergi Belbel.

El divendres i el dissabte els dedicarem principalment a la feines de les dues seccions. La secció de llengua, dedicada al tema de la convergència dialectal i a l'estandardització, s'iniciarà divendres al matí amb la ponència introductòria *Dialect convergence and divergence – some scenarios from middle Europe* a càrrec de Peter Auer. La secció de literatura, dedicada a la literatura i traducció entre l'universal i el particular, l'obrirà Johannes Hösle. Divendres a la tarda tindrà lloc una taula rodona dedicada amb el títol 'Les fronteres de la literatura catalana'; al vespre es reuniran en assemblea els membres del DKV i finalment hi haurà un concert de música catalana a càrrec de la soprano Núria Luterbacher i el pianista Xavier Pardo. El congrés es clourà dissabte al vespre amb un sopar.

Que el Col·loqui se celebri en aquesta ocasió a Tübingen ens ofereix l'oportunitat de retre homenatge al paper especial que la Universitat de Tübingen tingué per a la catalanística en general i molt particularment per a la catalanística alemanya, que s'inicià aquí, a finals dels seixanta i a començaments dels setanta del segle passat. A Tübingen se celebraren l'any 1970 els *Jocs Florals a l'Exili* i des d'aleshores es mantingué com a punt de referència per a l'affirmació de la literatura i la llengua catalanes al llarg de la dictadura de Franco. Algunes de les ponències de la secció de literatura s'ocuparan d'aquest aspecte i ens recordaran la figura del poeta i catalanòfil Antoni Pous; en la secció de llengua el paper de Tübingen en aquest context es veurà especialment tracta a través de les constants referències a Eugenio Coseriu i als seus deixebles catalanistes de Tübingen, especialment a Brigitte Schlieben-Lange l'obra

de la qual estigué dedicada en bona part a l'estudi del català. La celebració del Col·loqui de Catalanística a Tübingen és també un signe que, ben al revés de la tendència dominant de limitar els estudis de romanística a l'espagnol, el francès i l'italià, a la universitat de Tübingen concebem la disciplina en la seva totalitat i en sentim orgullosos de poder mantenir uns estudis de romàniques en els quals tenen cabuda des del romanès fins al galleg passant pel sard i tot l'ampli ventall de llengües romàniques, sense perdre de vista que el català, donada la seva particular tradició a Tübingen, hi manté un lloc preminent.

Esperem veure-us ben aviat a Tübingen amb la certesa de gaudir d'un congrés ric en continguts i intercanvis de coneixement!

Johannes Kabatek,
Organisator des 20. Katalanistentags /
Organitzador del 20è Col·loqui Germano-Català

**20. Deutscher Katalanistentag
20è Col·loqui Germano-Català**

Català: universal – particular
Katalanisch: universell – partikular

Universität Tübingen, 23.–25. Februar 2006

Universitat de Tubinga, 23–25 de febrer de 2006

<<http://www.uni-tuebingen.de/kabatek/catala/>>

Kongressadresse:

20. Deutscher Katalanistentag,
Universität Tübingen,
Neuphilologische Fakultät,
Romanisches Seminar, Prof. Dr.
Johannes Kabatek, Wilhelmstr. 50,
D-72074 Tübingen,
Tel. 0 70 71 / 2 97 23 95
Fax 0 70 71 / 29 58 59
<kabatek@uni-tuebingen.de>

Adreça del congrés:

20è Col·loqui Germano-Català
Universität Tübingen
Romanisches Seminar
Prof. Dr. Johannes Kabatek
Wilhelmstrasse 50
D-72074 Tübingen, Alemanya
Tel. 00 49 / 70 71 / 2 97 23 95
Fax 00 49 / 70 71 / 29 58 59
c/e <kabatek@uni-tuebingen.de>

**Simposi “Joan Coromines i l’etimologia romànica”
Symposium “Joan Coromines und die romanische Etymologie”**

Programm des Symposiums / Horari del simposi:

Dijous / Donnerstag, 23.2.2005:

10.15-10.30 h	Presentació
10.30 h	Joan Veny (Barcelona): Joan Coromines, etimòleg
11.15-11.30 h	Pausa
11.30h	Joan Solà Cortassa (Barcelona): Joan Coromines i la llengua catalana
12.15 h	José Enrique Gargallo (Barcelona): Joan Coromines i els altres valencians
13.00-15.15 h	Dinar
15.15 h	Ignacio Pérez Pascual (A Coruña): La correspondencia entre Joan Coromines y Ramón Menéndez Pidal
16-17 h	Presentació: Projectes nous d’etimologia romànica

Sektionen / Seccions

Literaturwissenschaftliche Sektion: Literatur und Übersetzung zwischen Universalismus und Partikularismus
Secció de literatura: Literatura i traducció entre universalisme i particularisme

Sektionsleitung / Coordinació: Jordi Jané i Lligé (Barcelona)

Sektionsprogramm / Horari de la secció:

Donnerstag / Dijous, 23.2.2005:

18-19.30 h	<i>Conferència inaugural:</i> Prof. Dr. Germà Colón Domènech (Basel): Català: universal – particular
------------	---

Freitag / Divendres, 24.2.2005:

9-10 h	Presentació de la secció i conferència inaugural a càrrec de Johannes Hösle (Regensburg)
10-13 h	<i>La literatura medieval</i>
10-10.30 h	Lola Badia (Barcelona): Literatura i Art lul·lianès
10.30-11 h	Annemarie Mayer (Tübingen): Ramon Llull – Wanderer zwischen den Welten
11-11.30 h	Pausa i cafè
11.30-12 h	Vicent Martínez (Alacant): Traducció, filologia i noves tècniques al servei de la difusió europea dels clàssics valencians (Ausiàs March i Tirant lo Blanch)
12-12.30 h	Maria Àngels Fuster Ortúñoz (Alacant): Traducció, difusió i recepció políglota dels clàssics de la literatura catalana. Les traduccions del Curiel e Güelfa (edició interlineal multilingüe)
12.30-13 h	Anna I. Peirats (València): El <i>Llibre dels Cent Noms de Déu</i> de Ramon Llull: les versions llatí–català a contrast
13-14.30 h	Dinar
14.30-16 h	<i>La literatura a partir de la Renaixença</i>
14.30 h	Maridès Soler (Trier): Les adaptacions operístiques de <i>Terra Baixa d'Àngel Guimerà</i> al francès (<i>La catalane</i>) i a l'alemany (<i>Tiefland</i>)
15.00 h	Jordi Castellanos (Barcelona): Novel·la catalana i psicoligisme en els anys trenta del segle XX
15.30 h	Alfons Gregori (Poznan): Traducció subtil i altres dificultats: Versions dels contes de Pere Calders a la llum de la ideologia i de la convenció

Samstag / Dissabte, 25.2.2005:

9.30- 12.30 h	<i>L'actualitat</i>
9.30 h	Pilar Estelrich (Barcelona): La literatura alemany en llengua catalana a partir de 1945
10.00 h	Josep Murgades (Barcelona): Dinàmiques de la interposició en el pas del particular a l'universal
10.30 h	Aina Torrent-Lenzen (Köln): Aspectes teòrics i pràctics de la traducció poètica
11-11.30 h	Pausa i cafè
11.30 h	Axel Schönberger (Bremen): <i>Pasiones Romanas</i> von Maria de la Pau Janer, Premio Planeta 2005: ein spanischer Roman einer katalanischen Autorin oder ein katalanischer Roman in spanischer Sprache?
12.00 h	Michael Ebmeyer (Berlin): Katalonien auf dem Weg zur Frankfurter Buchmesse 2007. Von deutschen Schwierigkeiten im Umgang mit katalanischer Kulturpolitik
12.30- 15.30 h	Dinar o visita de la ciutat
15.30- 16.30 h	<i>El cercle de Tubinga</i>
15.30 h	Ramon Farrés (Barcelona): Antoni Pous i Tübingen: una relació fecunda
16.30 h	Ricard Torrents (Vic): Johannes Hösle, un mediador del 'Cercle de Tubinga'
16.30- 17.30 h	Conclusions de la secció de literatura del congrés – Informació sobre la publicació de les actes

Zusammenfassungen / Resums:

Lola Badia (Barcelona):

Literatura i Art lullianes entre l'universal i el particular

La ponència debatrà tres qüestions relacionades amb el contrast, sovint insoluble, entre l'universal i el particular que planteja l'anàlisi dels elements literaris de l'opus de Ramon Llull. En primer lloc, la qüestió de la llengua, és a dir la universalitat de la llengua culta en front de la particularitat dels vulgars català, occità i francès. En segon lloc, es presentarà el marc d'un inventari de textos literaris lullians dividit en dues categories, la de les obres pròpiament literàries, i la de les que instrumentalment empren una "expressió literària" des del llatí o dels del vulgar. Es farà esment de la consciència literària de Llull en l'ús

de la ficció narrativa i la lírica, i també de les formes pròpies de la predicació, com ara l'exemple; tot situat en un esquema cronològic i des de la perspectiva d'un discurs d'abast universal a partir d'elements particulars. En tercer lloc, es proposarà una solució per a la qüestió de l'originalitat, singularitat i unicitat de la "nova literatura" de Llull, a partir de la seva natura d'*aplicació* de les Arts de la primera i de la segona fase, i amb atenció a la funció instrumental divulgativa del particular literari davant de l'universal dels principis de l'Art.

Jordi Castellanos (Barcelona):

Novel·la catalana i psicoligisme en els anys trenta del segle XX

En aquesta ponència s'analitzarà l'impacte (o alguns impactes) de la literatura alemanya/austríaca sobre la catalana (Freud inclòs) al llarg de la dècada dels anys trenta del segle XX.

Pilar Estelrich (Barcelona):

La literatura alemanya en llengua catalana a partir de 1975

La ponència constitueix una aproximació a la publicació en llengua catalana d'obres i autors de la literatura alemanya durant el període iniciat amb la mort de Franco. A partir de la recollida de dades empíriques, es descriuran breument les característiques de la presència d'aquesta tradició literària en l'entorn catalanoparlant.

Ramon Farrés (Barcelona):

Antoni Pous i Tübingen: una relació fecunda

Antoni Pous va viure a Tübingen del 1964 al 1971, però va continuar-hi vinculat fins a la seva prematura mort, l'any 1976, tot i que els últims cinc anys de la seva vida havia fixat la residència a Feldmeilen, prop de Zuric. L'estada a Tübingen va representar molt per a Antoni Pous: finalment va poder cursar els estudis de filologia que no havia pogut fer abans; va reprendre la seva obra poètica, que havia quedat estroncada quinze anys enrere; va emprendre el seu primer treball important de traducció: un volum d'assaigs de Walter Benjamin, i va col·laborar decisivament en la represa dels estudis de llengua i literatura catalanes en l'àmbit germànic. Però també a l'inrevés es pot afirmar que Antoni Pous va significar molt per a Tübingen, i molt especialment per a la seva universitat: va ser ell, amb l'ajuda d'Eugenio Coseriu, qui va crear en aquesta ciutat el primer lectorat de català que hi va haver a Alemanya després de la II Guerra Mundial; va ser ell també qui va organitzar a Tübingen uns Jocs Florals de la Llengua Catalana que van portar a la ciutat una representació important

de la cultura catalana del moment, i finalment va formar a l’Institut de Filologia de Tübingen un grup de joves catalanistes que destacarien després en diversos àmbits i des de llocs diferents en la difusió de la llengua i la literatura catalanes als països de parla alemanya.

M. Àngels Fuster Ortúño (Alacant):

Traducció, difusió i recepció poliglota dels clàssics de la literatura catalana. Les traduccions del *Curial e Güelfa* (edició interlineal multilingüe)

L’anàlisi de les traduccions de què ha estat objecte una obra és una font imprescindible per tal d’estudiar el llenguatge literari d’un autor, ja que la traducció és considerada un instrument de transmissió i difusió de cultura en tots els aspectes. Tota obra literària pertany a un moment històric i cultural determinat que la condiciona, per tant, el traductor contemporani de textos antics realitza una labor cultural que intenta posar en contacte dos circumstàncies històriques i socials totalment diferents. Entre els factors que condicionen aquest tipus de traducció hem de remarcar la distància temporal que existeix entre l’original i la seua traducció, distància que obliga el traductor a reconstruir no sols els codis lingüístics, sinó també codis culturals pràcticament desconeguts per al lector actual. Els textos poden aportar tot tipus d’informació, tan vàlida per als estudis literaris com per als lingüístics, per a la qual cosa és especialment útil poder aplicar-hi els recursos que ens aporten els estudis lingüístics, així com les noves aplicacions tecnològiques de què disposem. En aquest treball analitzem i acarem el lèxic de la novel·la cavalleresca catalana *Curial e Güelfa* amb dos de les seues traduccions contemporànies al castellà i a l’anglès que tant han fet perquè siga coneguda arreu. Presentem una edició interlineal multilingüe junt amb un acarament léxicosemàntic que ens permetrà comprovar la vigència dels clàssics i de les seues traduccions. Tant l’edició interlineal com l’acarament léxicosemàntic han estat establerts mitjançant el nou programa informàtic *MetaConcord* (desenvolupat al si del Projecte Institucional de Recerca IVITRA-Universitat d’Alacant).

Alfons Gregori i Gomis (Cracòvia):

Traducció subtil i altres dificultats: Versions dels contes de Pere Caldera a la llum de la ideologia i la convenció

Pere Caldera ha estat presentat sovint com un autor d’una universalitat indubitable i, de fet, constitueix un dels escriptors catalans contemporanis que ha estat més traduït a d’altres llengües. A partir d’aquesta darrera realitat empírica ens interessa aprofundir en aquella pretesa “universalitat”, i establir fins a quin punt podem parlar-ne en relació amb l’obra de Caldera. Recordem que aquest

tret ha estat vinculat sovint tant a la suposada influència de / confluència amb autors d'altres contrades que havien inclòs elements fantàstics a les seves obres com amb la visió caldersiana de la literatura, alternativa a la majoria de la producció catalana que li era coetànica. Però també és prou visible el caràcter etnocèntric de la perspectiva narrativa que ofereixen certs relats, que a més van plens d'un humor vist genèricament com a "català". Per tot plegat, aspectes com la ideologia i les convencions resulten claus a l'hora de tractar sobre traducció i universalitat de l'original.

Així, doncs, amb l'objectiu i les eines esmentats anteriorment analitzarem alguns relats de Calders, comparant la versió original amb les respectives traduccions en llengua anglesa (*The Virgin of the railway and other stories*, Aris & Philips 1991), francesa (*Chroniques de la vérité cachée*, Trabucaire 2002) i polonesa (contes diversos publicats en revistes com *Literatura na świecie*, *Odra* o *Dykcja*).

Vicent Martínez (Alacant):

Traducció, Filologia i noves tecnologies al servei de la difusió europea dels clàssics valencians (Ausiàs March i Tirant lo Blanch)

Tant "Tirant lo Blanch" com a Ausiàs March són dos dels nostres autors medievals més traduïts i "rebuts" a Europa, com ho demostren les traduccions de que han estat objecte des del segle XVI-XXI.

En aquesta ponència es presentarà una anàlisi de les traduccions de "Tirant lo Blanch" a l'espanyol, a l'italià i al francès (ss. XVI-XVIII) i de les traduccions d'Ausiàs March (ss. XVI-XX), a l'alemany, a l'anglès, a l'espanyol, al francès i a l'italià, a fi d'establir-ne concordanças, lematitzacions i acaraments traductològics a fi de millorar el nostre coneixement de l'original i coneixer-ne millor la recepció a Europa.

Alhora es presentaran els propis treballs vinculats al projecte IVITRA, dedicat a l'estudi de la recepció dels clàssics europeus en qualsevol llengua a través de les traduccions "antigues" o a fi de promoure'n de noves. La referència fonamental, però, de IVITRA són els clàssics en llengua catalana (medievals, moderns i contemporanis). En IVITRA hem establert convenis amb nombroses universitats, institucions de referència i associacions entre els/les quals remarque: Institut d'Estudis Catalans (Barcelona), Centro de Estudios Cervantinos (Alcalá de Henares), Instituto Cervantes (Madrid), Anglo-Catalan Society, Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, Acadèmia Valenciana de la Llengua (supervisió del conveni per part d'aquesta institució: Albert Hauf (UV, IEC, IIFV) i Lluís Messeguer (UJI, IIFV), també membres d'IVITRA).

Annemarie Mayer (Tübingen):
Ramon Lull: Wanderer zwischen den Welten

Ramon Llull ist gewiß ein Autor der katalanischen Literatur, der internationale Anerkennung gefunden hat. Da sich die Tagung mit dem Titel „Katalanisch: universell – partikular“ das Thema gestellt hat, die katalanische Literatur im Spannungsfeld zwischen Globalisierung und lokaler Identitätskonstitution zu untersuchen, soll der Beitrag der Frage gewidmet sein, welche im weitesten Sinn ‚globalen‘ theologisch-philosophischen Strömungen Llull wie rezipiert und gegebenenfalls transformiert hat.

Llull hat bei der Abfassung seines umfangreichen Werkes nicht nur zahllose Reisen unternommen, sondern auch eine beachtliche Anzahl ‚geistiger Wanderschaften‘ vollzogen, indem er verschiedene Paradigmata miteinander verbunden hat, immer auf der Suche nach ihrem gemeinsamen Nenner S so lautet die These des Vortrags, die es an ausgewählten Beispielen zu erhärten gilt.

Dieser Übertrag kommt einem ‚interkulturellen‘ Übersetzen gleich, und genau dies ist, was Theologen und Sprachwissenschaftler gleichermaßen an Llull fasziniert. Den Philologen interessiert vornehmlich, wie etwas in der einen oder in der anderen Sprache ausgedrückt wird. Die Theologin interessiert vor allem, was transferiert und was signifikant verändert wird, um nach wie vor einer durchgängigen theologischen Aussageintention zu dienen.

Was läßt sich im Gegensatz dazu eventuell gar nicht anders ausdrücken und muß beim Vorgang des Transfers notgedrungen auf der Strecke bleiben? Was sind die grundlegenden Voraussetzungen, die in den Augen Llulls einen solchen Transfer ermöglichen? Welches sind überhaupt die Welten, zwischen denen er sich bewegt? Wie gelingt es ihm, ihre Andersartigkeit so zu integrieren, daß er sich nicht in einem Pluralismus unterschiedlichster Weltanschauungen und Religionen verliert? Wie ordnet Llull ferner Grundaussagen fremder Paradigmata seiner eigenen Aussageintention so unter, daß sie trotzdem nach wie vor für ihre ursprünglichen Vertreter erkennbar und akzeptabel bleiben und somit seiner missionarischen Absicht dienen?

Textgrundlage zur Beantwortung all dieser Fragen ist vor allem der *Llibre del gentil e dels tres savis*. Doch werden, wo dies geboten erscheint, auch andere Texte herangezogen. Llulls Umgang mit Alterität mündet gerade nicht in eine Logik der Kontaktvermeidung, sondern will letztlich zu einer Logik der Toleranz anleiten. Global relevanter könnte die Themenstellung angesichts der Weltlage nach dem 11. September 2001 gar nicht sein ...

Josep Murgades (Barcelona):

**Dinàmiques de la interposició en el pas del particular a l'universal
(i viceversa)**

En aquesta ponència es farà un intent de tipificar, a partir del concepte socio-lingüístic d'interposició, els mecanismes que permeten, i que alhora condicionen, la presa de contacte, mitjançant sobretot traduccions, entre dues llengües i cultures a través d'una tercera que actua simultàniament de pont i de filtre.

Anna I. Peirats (València):

El Llibre dels Cent Noms de Déu (LCND): les versions llatí-català a contrast

En aquesta comunicació partim de l'objectiu de mostrar com el *Llibre dels cent Noms de Déu* de Ramon Llull hauria estat redactat en català en una primera fase, i com la versió llatina es podria entendre més com a còpia desvirtuada del text català.

Farem un seguiment, així mateix, de les dificultats que observem des d'un contrast entre ambdues versions. D'altra banda, apuntarem algunes particularitats de la influència islàmica present en la redacció del *LCND*, sobretot pel que fa a les atribucions o dignitats divines. Caldria valorar fins a quin punt aquestes dignitats serien una traducció simple de termes àrabs, extrets de l'*Alcorà* o altres fonts, i fins a quin punt es tracta de termes específics i concrets, que es fonamenten en la base de l'art lul·liana.

Altres termes serien la base que ens permet entendre el sentit d'obres posteriors, com el *De los nombres de Cristo* de fray Luis de León.

Axel Schönberger (Bremen):

Pasiones Romanas von Maria de la Pau Janer, Premio Planeta 2005: ein spanischer Roman einer katalanischen Autorin oder ein katalanischer Roman in spanischer Sprache?

Ich möchte gerne an die Frage, welche katalanischen Autoren den Weg zur internationalen Anerkennung gefunden haben, herangehen, indem ich den Roman *Pasiones romanas*, mit dem Maria de la Pau Janer vor ein paar Tagen den Premio Planeta gewonnen hat und der nun in alle möglichen Sprachen übersetzt wird, vorstelle.

Maridès Soler (Trier):

Les versions operístiques de *Terra baixa* d'Àngel Guimerà al francès (“La catalane”) i a l’alemany (“Tiefland”)

La polèmica sobre la preponderància del llibret sobre música o a la inversa ha conegut al llarg de la història diverses tendències, ja sigui a favor de l'un, ja sigui a favor de l'altra. Tanmateix és innegable que llibret i música estan íntimament entrellaçats formant un conjunt, en el qual sovint la música hi jugarà un paper principal. No obstant això la importància del llibret no cal deixar-lo tampoc de banda. Al costat de llibrets escrits especialment per a una òpera, n'hi ha molts d'altres que es basen en obres famoses, per ex. *Carmen*, *Falstaff*, *La traviata*, *Manon Lescaut*, etc. Normalment aquí el llibretista ja compta amb un text previ, el qual caldrà adaptar-lo a les necessitats de l’òpera. Un llibret no serà mai una traducció fidel de l’obra original, sinó una adaptació; els llibretistes seran els autors amb la indicació que s’han basat (*après*, *nach*) en una obra d’un altre autor. Si aquesta obra és en un idioma estranger, caldrà primer traduir-la. Així tindrà lloc una ‘triple’ traducció: 1) la traducció de l’original de llengua estrangera, 2) l’adaptació del text traduït com a llibret, i 3) la transposició musical. Al final d’aquest procés en resultarà una òpera, la qual a través de la música difondrà l’obra a un públic més extens i que potser no hauria llegit mai l’original. És molt remarcable que les obres de Guimerà no tan sols van ser traduïdes a diferents idiomes, sinó també van ser musicades per diferents compositors. En aquesta ponència estudiarem les versions de *Terra baixa* al francès amb el títol, que denota ja d’antuvi el gentilici de la protagonista: *La catalane* (1907) de Paul Ferrier i Louis Tiercelin musicada per Fernand Le Borne i a l’alemany, el títol de la qual es limita a una traducció literal: *Tiefland* (1903) amb text de Rudolph Lothar i música d’Eugen d’Albert. *La catalane* va ser un fracàs i només va representar-se nou vegades, mentre que a través de *Tiefland* els personatges de Pedro (Manelic) i Marta figuren encara ara sovint en els repertoris dels grans teatres. A la conferència es tindrà ocasió d’escoltar alguns exemples musicals de *Tiefland*.

Aina Torrent-Lenzen (Köln):

Aspectes teòrics i pràctics de la traducció poètica

L’objectiu de la meva comunicació és, tal com indica el títol, plantejar aspectes teòrics i pràctics de la *traducció poètica*, entenent sota aquest terme no solament la traducció de poesia, sinó sobretot l’activitat que porta a terme el traductor com a recreador del text original en una nova llengua i per a un nou públic amb uns horitzons culturals específics. Intentaré justificar la pràctica i la necessitat de la traducció poètica i també intentaré donar resposta a preguntes com ara: a) quines obres són especialment adients per a ésser sotmeses a un procés de traducció poètica; b) quins coneixements o quina pràctica i, sobretot,

quina actitud ha de tenir el traductor; etc. La meva experiència en la pràctica de la traducció i en el tracte amb traductors a la *Fachhochschule* de Colònia m'obligarà, finalment, a proporcionar idees concretes per a portar a terme traduccions poètiques, les quals aplegaré arran d'una anàlisi de traduccions fetes per mi mateixa: bàsicament, de Günter Eich (de l'alemany al castellà i al català) i d'Ana Blandiana (del romanès al català), és a dir, de dos poetes que en determinats moments creatius se sentiren atrets pels metres, rimes i estrofes populars.

Ricard Torrents (Vic):

Johannes Hösle: un mediador del ‘Cercle de Tubinga’

Al voltant del gran romanista Eugenio Coseriu es va formar als anys seixanta i setanta a la universitat de Tubinga un cercle de romanistes que es van interessar especialment pel fenomen de la llengua i la literatura catalanes, aleshores perseguides pel règim franquista. Entre ells, Antoni Pous i Johannes Hösle es van dedicar a l'àrdua tasca de la difusió de la literatura catalana clàssica i contemporània a través de traduccions i monografies dedicades al tema, que aparegueren en diverses publicacions i revistes. En aquesta ponència s'analitzarà el paper de mediador de Johannes Hösle, com un dels grans especialistes en literatura catalana de la romanística germànica.

Secció de lingüística: Convergència dialectal i estandardització
Sprachwissenschaftliche Sektion: Dialektkonvergenz und Standardisierung
Linguistic section: Dialect convergence and standardization

Coordinació / Sektionsleitung / Coordination:
 Johannes Kabatek (Tübingen), Claus D. Pusch (Freiburg im Breisgau)

Sektionsprogramm / Horari de la secció / Schedule:

Donnerstag / Dijous / Thursday, 23.2.2005:

18-19.30 h	<i>Conferència inaugural / Opening lecture:</i> Prof. Dr. Germà Colón Domènech (Basel): Català: universal – particular
------------	---

Freitag / Divendres / Friday, 24.2.2006:

9.00 h	<i>Conferència programàtica / Keynote lecture:</i> Peter Auer (Freiburg): Dialect convergence and divergence – Some scenarios from Middle Europe
10-11 h	<i>Variació dialectal i canvi lingüístic: perspectives diacròniques / Dialect variation and language change: diachronic perspectives</i>
10.00 h	Marc-Olivier Hinzelin (Konstanz): Neutrale Pronomina in unpersönlichen Konstruktionen: diachrone und dialektale Variation
10.30 h	Montserrat Adam Aulinas (Barcelona): Les isoglosses i la quantificació de les dades en la descripció dialectal i del canvi lingüístic
11-11.30 h	Pausa i cafè / Coffee break
11.30-13 h	<i>Variació i convergència en l'àrea fonèticofonològica i morfosintàctica / Variation and convergence in the phonetic-phonological and morphosyntactic domain</i>
11.30 h	Conxita Lléo / Ariadna Benet / Susana Cortés (Hamburg): Límits de la normalització lingüística: els fenòmens fonoprosòdics marcats del català
12.00 h	Ildikó Szíjj (Budapest): L'estandardització de les variants dialectals de les formes verbals
12.30 h	Sarah Dessa Schmid (Tübingen): Das Katalanische in L'Alguer: extern- und intern-linguistische Überlegungen am Beispiel des Verbalsystems
13-14.30 h	Dinar / Lunch break

14.30-16 h	<i>Variació dialectal i estandardització en diferents zones geogràfiques del domini català / Dialect variation and standardization in different regions of the Catalan-speaking area (I)</i>
14.30 h	Joan A. Argenter (Barcelona): Per una norma en la diversitat o per una diversitat de normes?
15.00 h	Josefina Carrera-Sabaté (Barcelona): La variació en determinats trets dialectals tradicionals del lleidatà. Globalització o escriptura?
15.30 h	Maria Pilar Perea (Barcelona): Elements exolingües en el català del Rosselló
16-16.30 h	Pausa i cafè / Coffee break
16.30-18 h	<i>Variació dialectal i estandardització en diferents zones geogràfiques del domini català / Dialect variation and standardization in different regions of the Catalan-speaking area (II)</i>
16.30 h	Carles Segura / Sandra Montserrat (Alacant): Estàndard i variació lingüística al País Valencià: investigació i aplicacions
17.00 h	Hans-Ingo Radatz (Eichstätt): Dialektabbau auf Mallorca – der mallorquinische Dialekt zwischen zwei Hochsprachen
17.30 h	Christian Lagarde (Perpignan): De <i>La Norma a La Queta</i> : l'evolució de la problemàtica de la normativització del català al Principat

Samstag / Dissabte / Saturday, 25.2.2005:

9-11 h	<i>Estandardització de llengües regionals i planificació lingüística entre globalització i localisme / Standardization and language planning in the context of regional languages: between globalization and localism</i>
9.00 h	Anna I. Montesinos López (València): Terminologia informàtica local en un món globalitzat
9.30 h	Llum Bracho Lapiedra (València): Globalització vs. localització: Els topònims catalans i els exotopònims en català
10.00 h	Max Doppelbauer (Wien): „Dictamen“ und die Reform des Autonomiestatuts in der <i>Comunitat Valenciana</i>
10.30 h	Vicent Climent i Ferrando (Barcelona) / Esther Gimeno Ugalde (Wien): La unitat de la llengua catalana: pot el secessionisme passar a instàncies internacionals?
11-11.15 h	Pausa i cafè / Coffee break

11.15-13.15 h	<i>El paper dels mitjans de comunicació en els processos d'estandardització i de convergència dialectal / The role of media in the process of standardization and dialect convergence</i>
11.15 h	Daniel Casals / Oriol Camps (Barcelona): Límits per a la consecució d'un estàndard plural als <i>media</i> . El procés de producció de textos a la ràdio com a factor d'anivellament geolocal
11.45 h	Clàudia Pons Moll (Barcelona): Estàndard i dialectes en els anuncis publicitaris de les Illes Balears
12.15 h	Katharina Wieland (Berlin): Els mitjans de comunicació catalans i la seva representació de la varietat diafàsica juvenil – desenvolupaments, dependències recíproques i conflictes normatius
12.45 h	Daniel Casals i Martorell (Barcelona): Mesures estandarditzadores de convergència i de divergència geolocal als mitjans de comunicació de massa en català
13.15-15.30 h	Dinar o visita de la ciutat / Lunch break or guided tour of the old town
15.30-16.30 h	<i>Variació dialectal i estandardització en altres llengües: ànalisis contrastius i comparatius / Dialect variation and standardization in other languages: contrastive and comparative analyses</i>
15.30 h	Miren Lourdes Oñederra (Vitoria-Gasteiz): Standard Basque: on stigmatized vs. privileged sound-choices
16.00 h	Dave Sayers (Essex): Standardising diversity – Can the Cornish language be revived without inhibiting its diversity?
16.30-17 h	Pausa i cafè / Coffee break
17-18.30 h	<i>Convergència dialectal i estandardització en una llengua veïna: el cas de l'occità / Dialect convergence and standardization in a neighboring language: the Occitan case</i>
17.00 h	Claudi Balaguer (Perpinyà): Convergències dialectals (i/o subdialectals) o desgavell de l'occità?
17.30 h	Aitor Carrera (Lleida): Fets d'anivellament dialectal en una zona de frontera. El cas de l'occità de la Vall d'Aran
18.00 h	Daniela Müller (Toulouse) / Domergue Sumien (Montpellier): L'ensenyament de l'occità, entre estandardització i erosió fonològica
18.30-19 h	Resum dels treballs de la secció – Informació sobre la publicació de les actes – Cloenda / Summary of the section work – Information about the publication of the proceedings – Closing

Abstracts / Resums:

Montserrat Adam Aulinas (Barcelona):

Les isoglosses i la quantificació de les dades en la descripció dialectal i del canvi lingüístic

La comunicació es proposa comparar les descripcions de la realitat dialectal d'un moment concret de l'eix temporal així com del canvi lingüístic en favor de la varietat estàndard segons si partim d'una mesura estrictament qualitativa –existència o no de les característiques d'un tipus dialectal determinat– o bé hi fem intervenir també la quantificació.

En el cas de l'aproximació merament qualitativa, el traç de les diverses isoglosses ens indica l'àrea que abracen els trets d'un determinat tipus dialectal (és a dir, àrea amb presència dels trets *vs.* àrea amb absència d'aquests).

En la segona proposta, hi ha quantificació de les dades. Aquest recompte pot prendre com a base el nombre absolut de les característiques que es troben en una localitat determinada o bé el grau de realització d'aquestes. En el darrer cas, per a l'avaluació corresponent cal disposar d'un seguit de formes gramaticals prèviament definides a partir d'una pauta i, així mateix, de realitzacions de diversos informants. El grau de realització de cada característica així establert es pot considerar sense tenir en compte la presència de formes alternants que denoten ja la presència de la varietat estàndard o bé tenint en compte aquestes altres variants que coexisteixen ja amb les dialectals; en aquest darrer cas, ens referirem a grau ponderat segons el factor “coexistència”.

Així, doncs, l'anàlisi de la realitat dialectal i del canvi lingüístics pot augmentar en precisió segons si, per a un tipus de trets dialectals determinat, fem al·lusió a: existència o no de característiques d'aquell tipus (isoglosses) > recompte de les característiques (i també, doncs, de les isoglosses) > suma dels graus de manifestació de les diverses característiques d'un tipus determinat (o “pes”) > pes ponderat segons el factor coexistència.

Aquest plantejament s'exemplifica a partir de l'estudi de la realitat lingüística de la zona nord del català central en l'àmbit de la morfologia verbal a inicis del segle XX i del canvi lingüístic esdevingut fins a l'actualitat en favor de la varietat més general del català central. En aquesta zona s'observen quatre tipus diferenciats de trets dialectals: I. Característiques que formen àrea de continuïtat només amb el rossellonès. II Característiques pròpies de l'àrea o de parts d'aquesta (IIa: Les que abracen el bisbat de Girona; IIb: altres). III. Característiques que formen àrea de continuïtat tant amb el rossellonès com amb el català nord-occidental. IV Característiques que formen àrea de continuïtat amb el català nord-occidental.

Es pot apreciar com l'anàlisi d'aquesta realitat dialectal pot variar segons quin dels quatre paràmetres de què disposem per a l'avaluació emprem (presència de característiques ~ nombre de característiques ~ pes ~ pes ponderat).

Igualment, la quantificació permet establir entre les diverses localitats una gradació pel que fa a la manifestació que hi tenen els trets de les quatre tipologies indicades.

Les dades en què basem l'estudi són, per al primer punt de l'eix temporal estudiat, el corpus Alcover (1906-1928), que inclou el paradigma complet de 75 verbs pertanyents a les diverses classes verbals i que abraça tot el domini lingüístic català.

Per al segon punt de l'eix temporal (finals del segle XX), les dades corresponen a una investigació pròpia duta a terme a 42 localitats (les mateixes que visità Alcover més altres d'addicionals) durant el període 1999-2003. El nombre d'informants és de tres per localitat i foren seleccionats mitjançant atzar estadístic. L'entrevista lingüística recollia dades corresponents a un qüestionari (de 700 preguntes), una conversa dirigida i la parla espontània. Aquí es tractarà bàsicament de les respostes al qüestionari.

Joan A. Argenter (Barcelona):

Per una norma en la diversitat o per una diversitat de normes?

Com he argüit en altres llocs, entenc la “llengua estàndard” com una imatge normativa de la realitat lingüística empírica. Aquesta imatge normativa és el resultat d'un procés sociopolític de selecció, codificació i difusió de formes lingüístiques – i ortogràfiques – triades, construïdes o reconstruïdes a partir de criteris diversos que es poden enunciar i avaluar, amb mitjans als quals hom atorga un caràcter institucional i amb l'objectiu de legitimar formes d'escriptura, pronúncia, lèxic i gramàtica. Una de les característiques pròpies d'aquest procés ha estat l'eliminació del polimorfisme i la tendència a establir un model de llengua que, ultra ideal i en part artificios, introduceix una força centrípeta en el conjunt de forces centrífugues que es donen de forma “natural” en la realitat empírica de les llengües i que són la font de la seva variació inherent. Aquesta variació estableix un ordre sociolingüístic determinat, del qual entra a formar part la “llengua estàndard”, un cop elaborada i difosa. Així, és en va que hom vol fer creure de vegades que la “llengua estàndard” és un món lingüístic o sociolingüístic a part, una mena de superestructura lingüística sense base en la realitat social. Ben al contrari, és la realitat social que la crea. La construcció d'una “llengua estàndard” ha anat lligada adès a l'organització de les nacions en entitats polítiques (Hongria) adès a la construcció de “la nació” des d'una entitat política organitzada (França) – i, en aquest sentit, s'ha associat o identificat amb la institucionalització de la “llengua nacional”. També ha anat lligada a la creació d'un públic en el sentit modern del terme, un espai de comunicació anònima mitjançant l'ús d'aquella imatge lingüística, que els individus identifiquen amb la imatge institucional del llur parlar i, al capdavall, interioritzen i/o interpreten com “la seva llengua”.

L'ordre sociolingüístic establert és inestable i dinàmic, i la coexistència de les formes estàndard i les formes tradicionals o emergents de la realitat lingüística empírica, variable per naturalesa, pot seguir diversos patrons o políctiques de la llengua. Em proposo examinar algunes d'aquestes políctiques, i mostrar com s'ha tractat aquest problema des de les instàncies normatives en el paradigma de l'estat nació, en el paradigma de les nacions submergides, en el paradigma de l'expansió colonial i en el de l'actual mundialització i l'ordre postnacional. Particularment examinaré les opcions de la norma diversa o la diversitat de normes, i pararé esment en el cas català.

Claudi Balaguer (Perpinyà):

Convergències dialectals (i/o subdialectals) o desgavell de l'occità?

L'occità és una llengua poc i mal coneguda fins i tot al seu propi àmbit lingüístic. No facilita gens aquesta coneixença el seu territori d'abast important dividit entre tres estats (el francès, l'italià i l'espanyol). Malgrat haver gaudit d'una gran tradició literària i d'una cultura que va tenir una influència i un esplendor importants a Europa, l'occità, si deixem a banda el francoprovençal, és la llengua més vulnerada i vulnerable de les llengües “regionals” de l'estat francès.

Consta de sis dialectes la seua divisió dialectal tradicional (el gascó, el llenguadocià, el provençal, el llemosí, l'alvernyat i el vivarès) i alguns d'ells posseeixen una variació interna gairebé superior a la de l'ensems català. Això evidentment dificulta, si no impossibilita, l'esperança de tenir algun dia una norma única a nivell supradialectal.

Mirarem de veure l'evolució recent d'aquesta llengua, esbrinant si s'ha produït alguna convergència al si dels seus dialectes i entre els mateixos dialectes o no. A més contrastarem els resultats de la seua evolució, o involució, amb la situació del català als països de llengua catalana.

Llum Bracho Lapedra (València):

Globalització vs. localització: Els topònims catalans i els exotopònims en català

Totes les denominacions, també els topònims, parteixen d'una perspectiva concreta de representació del món a través dels nostres valors, de les nostres creences, actituds, etc. Així, la morfologia dels topònims en una determinada llengua no dependrà únicament de la llengua que vehicle la toponímia, sinó també d'altres factors ideològics. Tant en el cas dels topònims catalans, és a dir, els pertanyents a l'àmbit lingüístic català, com dels exotopònims en català, çò és els topònims de fóra de l'àmbit lingüístic català escrits segons la tradició de la llengua catalana, s'observa una clara influència de les llengües majoritàries.

ries, ja siga per contacte entre llengües o a causa de la internacionalitat de determinades llengües mediadores. Pel que fa al primer cas, els topònims catalans, aquesta influència és més notòria en el cas dels topònims corresponents al País Valencià, a causa de la diversitat de criteris que existeixen quant a la denominació toponímica (l'històricista, l'oficialista i el territorialista). En conseqüència, aquesta influència es tradueix, de vegades, en errors, ja siguin calcs o falsos sentits toponímics, que donen lloc a formes poc genuïnes i que dificulten la comprensió última dels textos que els acullen per part dels lectors.

Oriol Camps i Giralt / Daniel Casals i Martorell (Barcelona):

Límits per a la consecució d'un estàndard plural als *media*. El procés de producció de textos a la ràdio com a factor d'anivellament geolectal

La integració de la diversitat geolectal és una demanda que diferents actors de la comunitat catalanoparlant formulen, des de fa temps, als mitjans de comunicació de massa que s'expressen en el nostre idioma, perquè aquests la reconeguin en el seu model de llengua. Aquesta petició s'arrossega des de la posada en marxa dels *media* en català a la segona meitat de la dècada dels setanta (*Avui* i Ràdio 4, per exemple) i es va accentuar, l'any 1983, amb l'inici de les emissions dels canals radiofònics i televisius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV). L'esmentada sol·licitud també es va posar al damunt de la taula en la polèmica –anomenada entre *heavies* i *lights*– desenvolupada, aproximadament, entre 1982 i 1992 al voltant de la definició del model de llengua més adequat per als mitjans de comunicació en català. En concret, es demanava als *media*, sobretot els de la CCRTV, que el patró lingüístic que posessin en antena, a més de respectar la normativa i d'adequar-se al ventall de situacions comunicatives dels *media*, fos representatiu de la diversitat geolectal, amb la inclusió de formes i de veus de tot el domini lingüístic. La finalitat d'aquesta petició era que els parlants de tots els territoris se sentirien identificats amb la llengua de la ràdio i de la TV públiques i que aquesta no s'allunyés de les maneres de parlar de la població. En aquest sentit, un grup d'universitats de parla catalana i també l'Institut d'Estudis Catalans (1986) van demanar als *media* que rectifiquessin la base geolectal del seu model, dominat pel dialecte central, i que hi ingressassin l'esmentada diversitat (Casals, 2001).

El tema que ens ocupa no ha perdut vigència durant el temps transcorregut des d'aleshores i la representació geolectal als *media* ha centrat els treballs d'acadèmics i de professionals dels mitjans presentats en diferents fòrums (Casals, 2001 i 2002; Alturo i Vila [eds.], 2002 i Martí, Mestres i Camps, 2003;). Avui podem dir que, malgrat els dèficits esmentats a l'inici, durant els darrers anys cal reconèixer l'esforç dels mitjans de comunicació de la CCRTV per a la integració de les diferents varietats en el seu model de llengua, tant als respectius llibres d'estil –actualment es pot trobar un patró comú a *És a dir* [esadir.com]– com per mitjà de locutors procedents dels diversos indrets del

domini lingüístic. En aquests moments, tant a la ràdio com a la televisió, les veus occidentals han augmentat i la representació de la diversitat geolocal de l'idioma va trobant, progressivament, espais als mitjans.

El tema que ens ocupa, doncs, és d'actualitat i se'n continua parlant des de l'àmbit acadèmic i professional, dos sectors que han de treballar-hi plegats, atesa la complexitat que es deriva de la definició i de l'aplicació d'un model plural des del punt de vista geolocal. De fet, l'observació dels processos de producció informativa evidencia que el camí per a la posada en funcionament d'un estàndard plural no és pla i cal afrontar-lo des d'una perspectiva interdisciplinària entre lingüística i periodisme. A partir d'aquí, ens hem de preguntar si és possible integrar en un mateix model –el dels *media* audiovisuals– formes generals dels grans dialectes geogràfics del català, amb el funcionament de actuals les redaccions. El fet és que en els textos dels *media* no sempre és viable la convivència de varietats que conformen el diàsistema, atès que en el procés que va des de la redacció fins a la locució d'una notícia hi intervenen actors de diferent varietat geogràfica, cosa que constitueix un dels topalls per a l'aplicació, amb versemblança, d'un estàndard plural. Parlem de situacions com ara que a la ràdio sovint la persona que redacta una notícia no és qui l'acabarà llegint davant dels micròfons. I, encara més complicat, pot ser que algú escrigui un text sense saber quin periodista de la redacció el locutarà. Quins trets ha de tenir un model que resolgui problemes com aquest? Com s'ha de comportar el patró definit davant d'aquestes situacions? A tall d'exemple, fins a quin punt el contacte de dialectes pot afectar la pronúncia de les vocals tòniques?...

A partir del que acabem d'exposar, l'objectiu de la comunicació que presentem al 20è Col·loqui Germano-Català és l'anàlisi del procés de producció dels textos radiofònics com a factor d'anivellament geolocal en l'estàndard difós per les emissores radiofòniques de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Pel que fa a l'estructura de la comunicació, després d'emmarcar històricament la demanda de representació dels dialectes del català en l'estàndard dels mitjans, la recerca que proposem presentarà una classificació i una anàlisi dels factors dels processos de producció informativa que provoquen l'anivellament geolocal en l'estàndard d'aquestes ràdios públiques a partir d'un corpus de notícies radiofòniques.

Bibliografia de referència:

- Alturo, Núria i Francesc Xavier Vila [eds.] (2002): *Variació dialectal i estandardització*. Barcelona: Universitat de Barcelona, pàg. 81-95.
- Bassols, Margarida (2002): “Estàndard i variació dialectal a TV3”, a Alturo, Núria i Francesc Xavier Vila [eds.]: *Variació dialectal i estandardització*. Barcelona: Universitat de Barcelona, pàg. 81-95.
- Bassols, Margarida, Albert Rico i Anna M. Torrent (1997): *La llengua de TV3*. Barcelona: Empúries.

- Camps, Oriol i Daniel Casals (2004): "La Unitat d'Assessorament Lingüístic de Catalunya Ràdio", a *Llengua i ús*, 30, pàg. 25-30.
- Casals, Daniel (2001): "Les polèmiques entre *heavies* i *lights* i les seves repercussions en l'elaboració dels models de llengua per als mitjans de comunicació en català", a Pradilla, Miquel Àngel: *Societat, llengua i norma. A l'entorn de la normativització de la llengua catalana*. Benicarló: Alambor (Biblioteca Llengua i país; 6), pàg. 127-162.
- Casals, Daniel (2002): "Contribució dels *media* orals en la construcció d'un estàndard de masses plural: presència del dialecte nord-occidental en el llibre d'estil de les emissores radiofòniques de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió", a *Zeitschrift für Katalanistik* 14, pàg. 150-161.
- Casals, Daniel (2002): "El valencià en el model de llengua de les emissores radiofòniques de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió", a *Estudis del valencià d'ara*. València: Denes, pàg. 45-54.
- Casals, Daniel (2003): *El català en antena. 20 anys constraint el model lingüístic de Catalunya Ràdio*. Benicarló: Onada Edicions (La Nau; 1).
- Catalunya Ràdio (1992 [2001]): *Orientacions lingüístiques* (exemplar d'ús intern).
- Catalunya Ràdio i TV3 (2005): *És a dir* [<http://www.esadir.com>]
- Martí Castell, Joan; Josep M. Mestres i Serra, Oriol Camps i Giralt [eds.] (2003): *II Seminari de Correcció de Textos: la qualitat de la llengua oral en els mitjans de comunicació*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- Veny, Joan (1978 [1999]): *Els parlars catalans. Síntesi de dialectologia*. Palma: Moll.

Aitor Carrera (Lleida):

Fets d'anivellament dialectal en una zona de frontera. El cas de l'occità de la Vall d'Aran

L'occità de la Vall d'Aran no és uniforme. Dins d'aquesta petita comarca del Pirineu gascó, els contrastos lingüístics entre zones i localitats properes poden ser notables, fins al punt que es poden reproduir en territori administrativament espanyol les diferències que oposen el Comenge i el Coserans, les dues regions occitanes immediates, estatalment franceses. Darrerament, però, certes formes i solucions lingüístiques de la zona central de la Vall d'Aran tendeixen a imposar-se en les àrees perifèriques: a la part alta, que limita amb el domini català i el Coserans, i sobretot a la part baixa, que conduceix a l'Estat francès a través de la conca de la Garona –i, doncs, al Comenge. Existeix, per tant, un *aranès central expansiu* i uns *araneses perifèrics recessius*: o, si més no, unes formes i solucions decadents i laterals i unes altres de centrals que van guanyant territori. Això, accelerat en els darrers anys per –entre d'altres factors– la difusió d'una espècie de paraestàndard local (sobretot a través de les escoles) i per una

meridionalització en l'orientació social de la Vall, fa que, a la part baixa, on la frontera política mai no havia tingut cap tipus de rellevància en el nivell lingüístic, les isoglosses comencin a coincidir amb el límit estatal, i s'extingeixi la tradicional continuïtat lingüística amb les zones de l'altre costat de la duana. On no hi havia diferència, avui n'hi comença a haver: i no només per la simple interferència de les llengües dominants. Es reproduceix, per tant, en territori occità allò que més d'un cop s'ha observat en el domini català i que de ben segur deu reproduir-se en tants altres llocs amb situacions similars: els límits dialectals tendeixen a coincidir amb unes fronteres administratives que inicialment potser eren arbitràries i tenien poca incidència en els fets lingüístics, però que cada dia –malgrat el que es podia pensar a priori– tenen més cos i més força.

Josefina Carrera-Sabaté (Barcelona):

La variació en determinats trets dialectals tradicionals del lleidatà. Globalització o escriptura?

Les influències que motiven la modificació de trets dialectals del dialecte lleidatà són, a banda de les produïdes per altres sistemes lingüístics com l'espanyol o l'anglès, les que provenen dels dialectes orientals del català (sobretot el barceloní, entès com un dels dialectes més prestigiosos del català) i les que tenen com a punt de referència la llengua catalana escrita.

Des de les aportacions de Labov (1966), l'anàlisi de la subjectivitat dels parlants en l'estudi dels processos de canvi lingüístic ha estat crucial per complementar les explicacions derivades de la perspectiva variacionista en la producció lingüística. L'estudi de la subjectivitat dels parlants es pot abordar des de diferents punts de vista, ja sigui a partir de la comparació entre creences i actuació, del contrast entre percepció i actuació o de les valoracions que els propis parlants fan de determinats usos lingüístics. Al mateix temps, aquesta subjectivitat es pot veure influenciada per algunes normes de prestigi de les comunitats de parla (Labov, 1966): 1) les que estan lligades a grups d'estatus alt (normes de prestigi obert) i 2) les connectades a la classe treballadora (normes de prestigi encobert). Tot plegat pot explicar per què els parlants se senten insegurs¹ dels propis usos lingüístics i els modifiquen, ja sigui de manera conscient o inconscient.

A partir de la situació lingüística i social del lleidatà dins del conjunt de dialectes del català, em proposo explicar determinades mostres de variació

¹ La inseguretat lingüística s'entén com “a set of language attitudes in which speakers have negative feelings about their native variety, or certain aspects of it, and feel insecure about its value or ‘correctness.’ This insecurity may lead them to attempt to accommodate to or acquire higher status speech forms” (Trudgill, 2003: 81).

fonètica des del component perceptiu dels parlants d'aquesta zona. Els fenòmens fònics que analitzaré es divideixen en dos grups diferenciatos: 1) els que presenten una variació que és força imperceptible: l'absència o presència de [j] provenint de la segregació de iod en fricatius sonors (vegeu Carrera, 2003) i les vocals àtones que es troben en posició medial i dins de compostos o adverbis acabats en *-ment* (Carrera, en premsa); 2) els que contenen una variació que és percebuda amb diferents matisos socials i culturals: les vocals pretòniques inicials absolutes (Carrera, 2002) i les vocals del morfema de 3a persona del present i imperfet d'indicatiu.

Els resultats obtinguts em permetran determinar quins factors conduïxen a mantenir o estabilitzar aquesta varietat fonètica dialectal i saber quin és el motor que impulsa la substitució de diferents trets fònics en lleidatà.

Referències bibliogràfiques:

- Carrera-Sabaté, Josefina (2002): *Escola catalana i variació fonètica. Una evolució del vocalisme àton a Alguaire i a Lleida*. Lleida: Pagès Editors.
- Carrera-Sabaté, Josefina (2003): Aproximació a la segregació de iod en lleidatà. *Catalan Review*, XVII, 2: 35-52.
- Carrera-Sabaté, Josefina (en premsa): Les vocals àtones medials dels compostos en lleidatà. Entre la variació i la imperceptibilitat. *Estudis de llengua i literatura catalanes. Miscel·lània Joan Veny*, 7: 251-272.
- Labov, William (1966): *The social stratification of English in New York City*. Washington D.C: Center for Applied Linguistics.
- Trudgill, Peter (2003): *A Glossary of Sociolinguistics*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Daniel Casals i Martorell (Barcelona):

Mesures estandarditzadores de convergència i de divergència geolectal als mitjans de comunicació de massa en català

La conferència que pronunciarem al 20è Col·loqui Germano-Català que tindrà lloc a la Universitat de Tübingen del 23 al 25 de febrer de 2006 s'ocuparà de la convergència i de la divergència geolectal de l'estàndard en l'àmbit dels mitjans de comunicació de massa, en el marc del procés d'estandardització lingüística de què és objecte la llengua catalana. Parlarem de les aproximacions i dels distanciaments que, en matèria geolectal, es detecten en les modalitats vehiculades com a conseqüència de les mesures adoptades des dels *media* per a la construcció de l'estàndard de masses, especialment per a la televisió i per a la ràdio.

Aquest serà l'aspecte nuclear de l'esmentada conferència, que s'articularà al voltant de quatre punts. En primer lloc, fixarem històricament la reivindicació de la presència equilibrada dels dialectes geogràfics del català en

l'estàndard elaborat pels i per als mitjans de comunicació. En segon lloc, amb el rerafons de la complexa situació juridicoadministrativa de la llengua catalana en els diferents territoris catalanòfons, analitzarem en quins d'aquests indrets, i des de quina data, hi ha centres elaboradors i difusors (principalment Barcelona, València i Palma) de diferents modalitats de l'estàndard de masses català. En tercer lloc, veurem quines són les principals mesures estandarditzadores planificades als llibres d'estil dels mitjans i quina tendència marquen en relació amb la convergència o divergència geolocal. En quart i darrer terme, veurem quina és l'aplicació i la difusió –i les repercussions sobre els models adoptats per la població– d'aquestes mesures en dos exemples de gèneres audiovisuals: els informatius i les sèries de producció pròpia.

En conjunt, intentarem oferir, d'una banda, una panoràmica de la situació actual de construcció de l'estàndard català per als mitjans de comunicació de massa i, de l'altra, quines són les principals modalitats del patró a què donen lloc les mesures estandarditzadores i les tendències –convergents i divergents– que adopten aquestes varietats vehiculades, vinculades a la fragmentació administrativa del domini lingüístic català. Plantejarem, així mateix, els beneficis que la convivència i la difusió d'aquestes modalitats poden tenir per a la comunitat catalanoparlant en el marc d'un desitjat espai català de comunicació en què coincideixin, amb normalitat, modalitats d'un mateix estàndard de la llengua catalana.

Vicent Climent i Ferrando (Barcelona)

Esther Gimeno Ugalde (Wien):

La unitat de la llengua catalana: pot el secessionisme passar a instàncies internacionals?

La presència del català arreu del món és cada vegada més extensa. Des d'un feble reconeixement a la Unió Europea – molt distant a l'estatus de llengua oficial – fins a la recent aprovació del domini .CAT, la llengua i la cultura catalanes van prenent força més enllà de les nostres fronteres. No obstant això, la llengua catalana es troba davant un problema que fins ara només ha estat tractat internament: el secessionisme lingüístic, element desbaratador per a la unitat de la llengua.

Aquest intent de segregació lingüística, lluny de ser resolt internament, ha començat a prendre un caire internacional. Així, la UNESCO fa referència a dues llengües diferents, la catalana i valenciana; el Consell d'Europa, en el seu informe sobre l'aplicació per part de l'Estat espanyol de la “Carta Europea per a les llengües regional o minoritàries”, tracta el català i valencià de manera independent i el *lobbying* per part dels promotores del secessionisme davant la Unió Europea pren força.

L'objectiu de la nostra ponència és analitzar com la manipulació de la divergència dialectal, juntament amb d'altres falsos arguments, com ara la qüestió denominativa de la llengua (valencià versus català), té efectes distorsionadors per a la unitat de la llengua catalana i el seu reconeixement internacional.

Sarah Dessì Schmid (Tübingen):

Das Katalanische in L'Alguer: extern- und intern-linguistische Überlegungen am Beispiel des Verbalsystems

Die Katalanisch sprechende Stadt L'Alguer auf der – ihrerseits schon bilingualen – Insel Sardinien bietet eine besonders fruchtbare Möglichkeit, Phänomene des Sprachkontakts zu untersuchen. Es ist daher umso erstaunlicher, wie spärlich die dem Thema gewidmete Literatur ist, wenn man sie z.B. mit denjenigen zum *català insular* vergleicht. Dies hat verschiedene Gründe, nicht zuletzt die Tatsache, dass viele Sprachhistoriker, Soziolinguisten und Dialektologen die zukünftige Präsenz des Katalanischen in L'Alguer für fraglich halten („No és clar el futur d'aquest parlar. La majoria de joves algueresos en saben l'existència, pero non el parlen, perquè ningú, ni els pares i els mestres, no els l'han ensenyat“, Martí i Castell (1986: 135); vgl. auch die Resultate der Untersuchungen von M. Großmann (1983)¹ und die Arbeit von J. Kuhn (2000: 47-56)).

Die wenigen Ausnahmen hierzu betreffen hauptsächlich phonetisch-phonologische und lexikalische Untersuchungen zu den Interferenzen zwischen dem Italienischen bzw. dem Sardischen und dem Katalanischen von L'Alguer.² Mein Beitrag möchte sich hingegen auf das Verbalsystem des Algueresischen konzentrieren, insbesondere auf die dortige „Reduktion“ auf eine (*he cantat*) der drei perfektiven Formen (*he cantat – cantí – vaig cantar*) der Vergangenheitstempora des Standardkatalanischen und auf ihre Beziehung zum Imperfekt. Dabei werde ich versuchen, die verschiedenen Phasen dieser Reduktion zu rekonstruieren,³ deren Gründe zu erforschen (allgemein romanische Tendenzen, Einflüsse des Sardischen bzw. des Italienischen) und ein Bild vom aktuellen Gebrauch der betreffenden Form in L'Alguer zu vermitteln.

¹ Interessant ist auch, dass Veny seine Interpretation der Präsenz des Katalanischen in L'Alguer durch die Resultate der Untersuchungen von Großmann innerhalb zehn Jahren radikal ändert: vgl. J. Veny (1982: 105) und J. Veny (1991: 253).

² Vgl. z.B. Bosch i Rodoreda (2002).

³ “L'algerese odierno non presenta tracce del perfetto sintetico, benché questo sia attestato nell'algherese antico. [...] Per quel che riguarda la neoformazione perifrastica, essa era ancora presente in algherese all'inizio del sec. XX, essendo poi stata soppiantata dal passato prossimo.” (Blasco Ferrer (1984: 152)

Literatur:

- Badia i Margarit, A. M. (1995): *Gramàtica de la llengua catalana: descriptiva, normativa, diatòpica, diastràtica*, 1. reimpr., Barcelona.
- Badia i Margarit, A. M. (1951): *Gramàtica històrica catalana*, Barcelona.
- Blasco Ferrer, E. (1984): *Grammatica storica del Catalano e dei suoi dialetti con speciale riguardo all'Algherese*, Barcelona.
- Bosch i Rodoreda, A. (2002): *El català de L'Algier*, Barcelona.
- Großmann, M. (1983): *Com es parla a L'Algier? Enquesta sociolinüística a la població escolar*, Barcelona.
- Kuhn, J. (2000): *Die Stellung des Katalanischen in Europa*, Bozen.
- Martí i Castell, J. (1986): *Llengua catalana*, Barcelona.
- Schlieben-Lange, B. (1971): *Okzitanische und katalanische Verbprobleme*, Tübingen.
- Solà, J. (³2002): *Gramàtica del català contemporani*. 3 Bde., Barcelona.
- Veny, J. (1991): „Áreas lingüísticas – El alguerés“, in: Lexikon der Romanistischen Linguistik, Günter Holtus et al. Hrsg.. Bd. V.2, 253-254.
- Veny, J. (1986): *Introducció al la dialectologia catalana*, Barcelona.
- Veny, J. (1982): *Els parlars catalans*, Palma de Mallorca.

Max Doppelbauer (Wien):

„Dictamen“ und die Reform des Autonomiestatuts in der Comunitat Valenciana

Der „dictamen“ der *Acadèmia Valenciana de la Llengua* (AVL) und die Reform des Autonomiestatuts gehören wahrscheinlich zu den bedeutendsten und sprachenpolitisch relevantesten Ereignissen aus dem Jahr 2005 in der Comunitat Valenciana.

Einerseits wird im „dictamen“ erstmals in der Comunitat Valenciana offiziell kundgetan, dass das „Valencianische“ und das Katalanische ein und dieselbe Sprache seien; (dies wird aber sehr verschlüsselt vermittelt und bei näherer Betrachtung aller Einzelheiten dieser Verordnung doch etwas relativiert.)

Andererseits wird in der Reform des Autonomiestatuts der sprachliche Sezessionismus des „Valencianischen“ vom Katalanischen weiter vorangetrieben, manche meinen sogar vervollständigt.

In diesem Spannungsfeld verwundert es, dass es zu beiden – scheinbar entgegengesetzten – offiziellen Texten kommen können. Beide wurden im *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* (DOCV) veröffentlicht.

Um diese Situation besser zu verstehen, möchte ich nach einer Präsentation der turbulenten Ereignisse rund um den „dictamen“ und einigen grundlegenden Überlegungen zum gesamtspanischen (oder gesamtkatalanischen) Zusammenhang beide Texte eingehend analysieren, um im Vergleich festzustellen, was sie nun im eigentlichen Sinne aussagen.

Marc-Olivier Hinzelin (Konstanz):

Neutrale Pronomina in unpersönlichen Konstruktionen: diachrone und dialektale Variation

Im Vortrag wird der Gebrauch der neutralen Pronomina in unpersönlichen Konstruktionen einerseits synchron im balearischen Katalanisch analysiert, andererseits werden frühe Zeugnisse des Katalanischen untersucht. Dabei wird auch das erste Auftreten eines Gebrauchs des Pronomens *ell* als (scheinbares) Subjekt unpersönlicher Konstruktionen in Wörterbüchern um 1500 diskutiert. Des Weiteren werden Ähnlichkeiten und Unterschiede im Gebrauch von *ell* und der neutralen Demonstrativpronomina *això*, *allò* und *açò* in unpersönlichen Konstruktionen im Vergleich zum spanischen *ello* und seinen portugiesischen (*ele*), galicischen (*el/il*) und okzitanischen (*aquò/quò (kò, cò)/ò/el/la*) Entsprechungen erörtert.

Vor dem Hintergrund der in der generativen Linguistik vertretenen Annahme, dass in sog. Nullsubjektsprachen – zu denen u.a. das Katalanische, Spanische, Portugiesische, Galicische und Okzitanische gehören – Pronomina in unpersönlichen Konstruktionen nicht auftreten dürfen, wird der Gebrauch der neutralen Pronomina in Nicht-Standard-Varietäten dieser Sprachen evaluiert. Diatopische und diastratische Aspekte des Gebrauchs neutraler Pronomina und ihre mögliche Analyse als Diskursmarkierer werden diskutiert.

Christian Lagarde (Perpinyà):

De *La Norma* a *La Queta*: l'evolució de la problemàtica de la normativització del català al Principat

Sembla molt interessant, des d'uns caires múltiples, contrastar les campanyes de normalització del català. Aquí l'estudi es limitarà a la primera que, en 1983 (és a dir quan va ser promulgada la LNL) va protagonitzar el personatge de “la Norma”, i la vigent, del 2005, amb “la Queta” com a mascota. Més de 20 anys les separen, que corresponen més o menys amb les legislatures encapçalades per CiU i per Jordi Pujol.

El 2003, l'alternança política per majoria relativa del “Tripartit” al Parlament i al Govern de la Generalitat ha significat un gir notable a la política lingüística catalana. La seva redefinició també ha sigut dictada per un canvi social i sociolingüístic decisiu que ha anat acompanyant el període esmentat.

L'enfrontament no ja amb realitats internes de l'Estat espanyol però ara amb els allaus demogràfics deguts a la globalització han donat pas de l'èxit de la integració social i lingüística de l'anomenada “immigració” a un nou repe de molt més perillós.

Em limitaré aquí a considerar l'evolució que tradueixen les campanyes del 1983 i del 2005 pel que fa a la normativització (o estandardització) del català al Principat, sota el doble impacte de la “nova immigració” i del

canvi polític. Més enllà, entre prescripció taxativa i tolerança dels usos, sembla necessari encabir una reflexió sobre els significats i els límits dels processos d'estandardització al camp social i sociopolític, i això no tan sols al territori català.

Conxita Lleó / Ariadna Benet / Susana Cortés (Hamburg):

Límits de la normalització lingüística: els fenòmens fonoprosòdics marcats del català

És ben sabut que des que la situació política a Catalunya va permetre engegar el procés de normalització lingüística a través de l'estàndard, el català ha millorat molt, tant pel que fa al grau de coneixement com al de correcció. Així, les generacions que han rebut tota l'escolarització en català reflecteixen índexs més elevats de domini de la llengua, sobretot pel que fa al registre escrit. I en general, tota la població ha “netejat” en gran mesura el català de castellanisme.

Hi ha alguns àmbits de la llengua, però, a què la influència de l'estàndard no arriba amb tanta força com ho fa per exemple en el lèxic. Un d'aquests àmbits és el fonoprosòdic. Sobretot en una ciutat com Barcelona, que des de fa molts anys té un elevat índex de població castellanoparlant, el sistema fonològic català sembla que està rebent molta influència del castellà. I és que el castellà, a més de ser la llengua de més poder, també és la que presenta els fenòmens menys marcats (per exemple, la vocal neutra [ə] del català és més marcada que la vocal [a], que actualment tendeix a substituir-la). El factor marcatge pot així tenir una influència decisiva a l'hora de definir les tendències del canvi lingüístic.

Aquesta influència del castellà sobre el català, en la fonètica i també en d'altres àmbits com ara el sintàctic, és el que s'està comprovant en l'estudi “Desenvolupament fonoprosòdic del català en el context multilingüe actual” que es duu a terme a la Universitat d'Hamburg. A partir de la recollida de dades a diversos grups d'edats a Barcelona, en zones prou diferenciades de la ciutat pel que fa al coneixement del català, es vol comprovar si efectivament, tal com prediu una de les hipòtesis de treball i la simple observació de la realitat, aquests trets no marcats de la fonologia castellana estan fent canviar el sistema fonològic català. Concretament, s'observa el comportament de la vocal neutra ja esmentada; les vocals mitges obertes [ε] i [ɔ], que sembla que perdren terreny en favor de les tancades [e] i [o]; la palatal [ʎ], que està sent substituïda per [j], i la pèrduda de la sonorització de [z], [ʒ] i [dʒ]. També s'analitzen possibles canvis en la sintaxi i en la prosòdia. La possible confirmació d'aquests canvis podria ser important de cara a valorar la influència que tenen en el canvi lingüístic els factors interns com poden ser el marcatge o la freqüència.

Anna I. Montesinos López (València):
Terminologia informàtica local en un món globalitzat

En aquest treball s'analitza la situació actual i l'evolució de la terminologia informàtica en català. Els criteris d'adaptació i de traducció han anat canviant al llarg dels últims anys. A mesura que evolucionava la tecnologia informàtica i el món, han anat variant els criteris terminològics adoptats en algunes llengües, com ara el català i el castellà. Així, la diferència entre els criteris adoptats en una i altra llengua han estat des del principi ben diferents, però a mesura que s'ha anat modificant la situació cap a un món cada vegada més globalitzat els criteris en ambdues llengües s'han apropat enormement. És a dir, s'han globalitzat, sobretot gràcies a la introducció de la llengua anglesa en aquestes llengües. La llengua de comunicació global és l'anglès i aquest fet també s'ha fet notar en l'àmbit de la terminologia informàtica.

Alguns són els factors que han possibilitat aquesta *anglesització* de la terminologia catalana. En primer lloc, els conceptes i els termes que els donen nom es creen majorment en la llengua anglesa. Això, juntament amb la globalització d'aquesta llengua, esdevé una forta influència lingüística per a qualsevol parlant d'una altra llengua. En segon lloc, la informàtica és una ciència que és relativament nova i que ha evolucionat d'una manera extraordinàriament ràpida. Això esdevé un problema per a la normalització terminològica de les llengües (és clar, excepte l'anglesa), ja que han d'acollir els termes anglesos i adoptar-los també de forma quasi immediata. L'arribada de termes informàtics a les llengües ha estat tan nombrosa que quan es plantegen solucions terminològiques en la llengua pròpia, el terme anglès ja s'ha difós tant que, de vegades, no s'accepten per part dels parlants. Així, els encarregats de la normalització terminològica no han tingut temps per a cercar solucions a tots els termes informàtics. De manera que els divulgadors de la informàtica i els especialistes han recorregut a la terminologia anglesa per a expressar els conceptes informàtics. El cas més evident és el de la divulgació, ja que la popularització de la informàtica en la societat actual ha anat de la mà de la creació de conceptes i de termes procedents del món anglosaxó. Finalment, amb Internet hi ha un abans i un després de la terminologia informàtica. Internet ha arribat a les llars molt més ràpidament que l'ordinador. De fet, és amb Internet quan s'ha produït la informàtica de consum i amb aquesta la connexió electrònica mundial. Així doncs, en una societat globalitzada per l'economia que empra la llengua anglesa, a la xarxa de xarxes l'anglès és la llengua de comunicació per excel·lència. Per això, el simple ús d'aquest mitjà en català ja suposa una certa òsmosi de l'anglès en aquesta llengua.

Per acabar, com que alguns dels factors esmentats faciliten o dificulten l'acceptabilitat de les propostes terminològiques oficials per part dels parlants o dels usuaris, en el treball s'estudien alguns casos terminològics en què la solució genuïna en català és rebutjada a causa de la seua implantació anterior en llengua anglesa o bé a causa de les diferències amb l'adopció genuïna.

Daniela Müller (Toulouse)

Domergue Sumien (Montpellier):

L'ensenyament de l'occità, entre estandardització i erosió fonològica

Avui l'educació en llengua occitana, a l'estat francès, és molt fràgil i la transmissió familiar de la llengua s'ha aturat gairebé completament.

La fixació de la varietat estàndard de l'occità, anomenada *occitan larg* ('occità ample') es fa en condicions difícils a causa de la feblesa material de les institucions i l'alienació diglòssica. L'*occitan larg* encara no ha rebut una codificació completa. Avui la seva concepció està clarificant-se a través de l'esquema d'una estandardització pluricèntrica (amb un estàndard general basat sobre el dialecte mitjà llenguadocià i estàndards regionals convergents).

Emperò la idea de codificació i estandardització no és consensual en el moviment renaixentista occità. Aquesta divergència reflecteix concepcions diferents sobre les funcions de la llengua occitana en la societat. Tanmateix aquest desacord es troba en l'ensenyança. Així l'occità que els ensenyants transmeten als alumnes oscil·la entre dos pols, amb moltes situacions intermediàries:

- Un pol maximalista: l'adhesió al model de l'estandardització pluricèntrica, tot i la mancança de material pedagògic i les dificultats de la formació.
- Un pol minimalista: el desordre dels idiolectes dels ensenyants, més o menys marcats pels localismes i les interferències del francès. L'absència d'estandardització posa l'occità sense defensa enfront de la diglòssia i accelera la desintegració de les seves estructures.

Les escoles privades Calandretas, organitzades en associació, coneixen bé aquestes pràctiques divergents. Proveeixen un programa educatiu d'immersió lingüística sobretot al nivell de l'escola primària. El seu projecte pedagògic és prou definit ("pedagogia institucional" amb petites classes, responsabilització creixent dels alumnes i participació dels pares al funcionament de l'escola). El seu projecte lingüístic, en canvi, no fa l'objecte de cap reflexió institucionalitzada ni tampoc de cap consens. Tot i l'esforç de formació dels ensenyants de Calandreta, aquests tenen formacions prèvies molt heterogènies i doncs la qualitat de l'ensenyanament de la llengua varia molt a les escoles.

En els marcs urbans, com els de Besièrs i Montpeller que estudiem en aquesta comunicació, els pares escolaritzen els alumnes a les Calandretas sovint perquè hi veuen una pedagogia innovant. Però la llengua de la llar és el francès que roman extremadament dominant en la vida quotidiana dels infants.

Per saber llavors en quina mesura l'occità dels alumnes està afectat per tots aquests factors (francès llengua dominant, qualitat de l'ensenyanament, estandardització sovint inaccessible...), hem fet un estudi de cas a Besièrs i Montpeller arran d'alumnes de Calandreta (6 anys) i antics alumnes (20-22 anys). Hem estudiat l'erosió de la fonologia occitana genuïna amb una prova de percepció. Hem oposat particularitats fonològiques franceses i occitanes

com la presència vs. l'absència de vocals nasals, i als subjectes els hem fet sentir els mots provats per que estimin la seva acceptabilitat en occità. Els resultats de la investigació fonològica mostren que la fonologia occitana comença a erosionar-se a l'indret on ho esperàvem: en les consonants en coda, ço és en la posició de síl·laba més vulnerable.

Amb aquest estudi volem mostrar l'interès d'associar les aproximacions formals (estructurals) i socials, en el marc d'una lingüística aplicada que es posi al servei de la recuperació més eficaç d'una llengua subordinada.

Miren Lourdes Oñederra (Vitoria-Gasteiz):

Standard Basque: on stigmatized vs. privileged sound-choices

Defensive attitude of smaller linguistic groups in multilingual settings may be prone to interpret novelties as foreign, and therefore threatening. Impressionistic inter- and intralinguistic contrastive evidence, plus some normative opinions may make speakers choose certain targets as “features for separation”. However, divergence and convergence, though “ultimately embedded in underlying cultural values about identity” are not completely under voluntary control. Social factors may be of much import in the shaping of a given phonological system, but can neither eliminate a stigmatized basic unit, nor prevent the addition of a new one to the system. On the other hand, some lost phonemic contrast seem to be recoverable, given enough perceptual salience.

In order to study to which point choices in pronunciation can be consciously controlled, I have taken into account the opinion of TV and radio speakers and their language supervisors, which have been available to me during my work as language advisor of the Basque public TV and radio.

It is well known that phonological features constitute an element of identity for the speaker. In my study I found that the resistance to follow a given norm or the willingness to undergo it are based on conscious “ideological” choices. Some of them significantly paralleled the views expressed by linguists and members of the Basque Language Academy in the work leading to the 1998 norms for standard formal pronunciation.

Spanish being the language of the majority, its influence on Basque is out of any doubt. This paper deals with some interesting features of bilingual speakers' use of Basque derived from their wish to keep that language as different from Spanish as possible. However, the inner patterning and drift of the language seem to be stronger than speakers will in the filtering of external influence.

The norms proposed for Catalan media broadcasting will be taken into account as a reference all along the paper.

Maria Pilar Perea (Barcelona):
Elements exolingüies en el català del Rosselló

El rossellonès, la denominació tradicional del dialecte parlat a la Catalunya Nord –a les comarques franceses del Rosselló, Conflent, Vallespir, Cerdanya i Capcir– està actualment en recessió per raó d'una sèrie de complexos canvis de tipus històric i social. Des d'un punt de vista geogràfic, tres fronteres lingüístiques limiten amb el rossellonès: al nord, l'occità –també en recessió– i el francès, llengua que actualment hi exerceix la pressió lingüística més intensa; i al sud, el català oriental peninsular, i en especial la varietat estàndard. Històricament, el rossellonès ha presentat un nombre considerable de trets particulars de caràcter fonètic, morfològic, sintàctic i lèxic, però avui en dia la majoria es troben en procés de desaparició, especialment entre les generacions més joves.

L'objectiu d'aquesta comunicació és analitzar els processos de variació lingüística que el rossellonès ha experimentat al llarg de gairebé una centúria, i, al seu torn, mostrar la tendència a l'assimilació de formes i d'estructures pròpies del francès. L'anàlisi es fonamenta en dues recerques separades per gairebé cent anys, per bé que, com a complement, també es tindran en compte les dades de l'ALPO d'Enric Guiter. La primera recerca va ser duta a terme per Antoni M. Alcover, el fundador de la dialectologia a Catalunya, entre els anys 1900 i 1906. La segona recerca es va desenvolupar el 1997, en el marc del projecte «Variació en el llenguatge. El català contemporani», desenvolupat per alguns membres del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona. La comparació entre totes dues recerques se centra en diferents aspectes lingüístics, especialment en la fonètica, la morfologia, la sintaxi i el lèxic. L'anàlisi revela l'existència de diferències significatives en diverses àrees, considera l'evolució que el rossellonès ha experimentat amb el pas del temps i en planteja el futur i la supervivència.

Clàudia Pons Moll (Barcelona):
Estàndard i dialectes en els anuncis publicitaris de les Illes Balears

S'ha insistit molt en la rellevància i la incidència que han adquirit els mitjans de comunicació orals –i molt especialment els audiovisuals– en aquests darrers anys en la nostra societat. I s'ha insistit molt també en el paper crucial i decisiu que aquests tenen en el procés d'estandardització de la llengua catalana. Aquesta nova realitat ha fet que sorgissin moltes propostes i iniciatives des de diferents sectors acadèmics del territori de parla catalana que tenen com a principal finalitat dotar la llengua catalana d'un estàndard oral. En alguns casos, aquestes propostes han anat dirigides a tot el territori de parla catalana (IEC 1990, 1992), i, en d'altres, i davant la necessitat d'atendre les necessitats de regions lingüístiques concretes, han anat orientades a territoris d'abast més reduït. Així, i pel que fa al cas de les varietats balears, han sorgit propostes per

a un estàndard oral especialment orientades a aquestes varietats: és el cas, per exemple, del treball d'Alomar, de Bibiloni, Corbera i Melià (1999) “La llengua catalana a Mallorca. Propostes per a l’ús públic”. Hem apuntat la importància que han adquirit els mitjans de comunicació orals en la nostra societat. Avui dia, però, la publicitat, fenomen que apareix gairebé indissociablement lligat a aquests mitjans de comunicació de massa, ha obtingut un pes més que colpidor en la nostra societat. La publicitat, com els mitjans de comunicació, marca una pauta de conducta lingüística i, alhora, n’és el reflex. Però, a més a més, el caràcter especialment persuasiu que presenta fa que aquesta incidència sigui encara més acusada (Torrent 1999). Ens agradi o no, la publicitat repercuteix en les nostres tries de cada dia, la tria en el vestir, la tria en el menjar i evidentment en el parlar. Convençuts, doncs, de la importància que aquest gènere, el de l’anunci publicitari, té en la societat actual, i de la influència que pot exercir en la comunitat de parlants del català, creiem que seria útil valorar quin és el model de llengua que s’hi vehicula i intentar establir una –molt modesta– descripció de les tendències que s’hi observen, sobretot en relació amb les diferents propostes per a un estàndard oral que s’han elaborat. Tot i que aquest no és un camp d’estudi verge, encara no ha rebut l’atenció que es mereix, especialment en el cas de les varietats dialectals balears.

En aquest estudi, ens proposem els objectius següents:

- 1) Oferir, en la mesura del possible, una breu descripció de quin és el model de llengua emprat en els anuncis publicitaris emesos en els mitjans de comunicació orals de les Illes Balears, centrant-nos en alguns aspectes de fonètica que són característics de les parles illenques.
- 2) Valorar, en funció de la descripció anterior, quina presència tenen les varietats dialectals en la publicitat de les Illes, i en quina mesura aquestes apareixen vinculades amb una publicitat determinada (productes autòctons vs. publicitat de més abast) i amb una tipologia textual concreta (text dialogat vs. text argumentatiu o descriptiu).
- 3) Intentar determinar quina ha estat i quina és la incidència de les diferents propostes per a un estàndard oral en els anuncis publicitaris emesos a les Illes.
- 4) Esbrinar i valorar, finalment, quines són les tendències d’elocució pel que fa a aspectes sobre els quals la normativa no s’ha pronunciat encara de manera exhaustiva.

Hans-Ingo Radatz (Eichstätt):

Dialektabbau auf Mallorca – der mallorquinische Dialekt zwischen zwei Hochsprachen

Traditionelle Studien zum Mallorquinischen haben sich vor allem für die archaischeren und stärker vom Standardkatalanischen differenzierten ländlichen Varietäten interessiert und den Stadtdialekt von Palma als weniger

authentisch und damit weniger erforschenswert angesehen, eine Haltung, die angesichts des immensen demographischen Gewichts der Hauptstadt und einer immer noch wachsenden Mobilität und der damit einhergehenden (sub-)dialektalen Durchmischung revidiert werden sollte. Generell gibt es im Mallorquinischen deutliche Anzeichen eines fortschreitenden Dialektabbaus und die Dynamik geht dabei vor allem von der Hauptstadt aus. Auf der Basis einiger ausgewählter, im Wandel befindlicher Phänomene möchte ich der Fragestellung nachgehen, inwieweit sich die radikale Veränderung des gesellschaftlichen Status des Katalanischen auf Mallorca und der massive Zuzug spanischsprachiger Immigranten seit den sechziger Jahren auf die Sprache selbst ausgewirkt hat. Als Arbeitshypothese nehme ich an, daß das Standardkatalanische, trotz der explizit ablehnenden Haltung der meisten Mallorquiner, allein durch seine Präsenz im Alltagsleben zusehends Einfluß auf die gesprochene Sprache nimmt.

Dave Sayers (Essex):

Standardising diversity – Can the Cornish language be revived without inhibiting its diversity?

As far as languages are concerned, we are living in fairly permissive times. Worldwide, a flurry of legislation is being drafted to revive the languages of minorities in the face of global, so called ‘killer languages’. However, when a language receives its seal of approval, suddenly certain questions need to be answered. Is it in the right shape for education, and can it describe the political and corporate complexities of modern life? If the answer is to spread around a standardised version of the language, then does this return a valuable cultural resource to the community, or simply give them another language in which they can be wrong?

Is this globalisation’s answer to linguistic diversity, to create an ersatz version of each minority language that can be spread around and copied like other dominant languages? Is it what Abe Peck satirically described as going “from counterculture to over-the-counter culture”? Or is it just a natural limitation of large bureaucratic states with only fairly blunt tools at their disposal? The possibility that languages are ‘standardised into’ surviving – and that this might actually work against overall linguistic diversity – is the language revival paradox.

This paper concentrates on the 1992 *European Charter for Regional or Minority Languages*, and its implementation in the case of the Cornish language. This is a unique case insofar as it relates to a language that is technically dead, with no native speakers. The question is whether the language revival is setting up the conditions under which diversity within Cornish might arise, or whether it is simply concerned with the promotion of a standardised code.

The Charter claims to protect ‘linguistic diversity’, but refers continually to ‘the regional or minority language’ as a uniform entity that can be either switched ‘on’ or ‘off’. Perhaps this represents a compromise: diversity itself is just too hard to protect, so the best option is to protect particular instances of particular languages. There is, however, no acknowledgement of any such compromise. This not only exaggerates the scope of the Charter; it also prevents future legislation from protecting overall diversity, because it claims to have already done so.

This paper calls for the inclusion of sociolinguistic theory in the discourse of language policy, to understand the difference between saving individual languages and saving linguistic diversity. It may be that current language policy represents a compromise, but this needs to be recognised and acknowledged. Avoiding this will lead not only to linguistic decline, but linguistic decline without an explanation.

Carles Segura / Sandra Montserrat (Alacant):

Estàndard i variació lingüística al País Valencià: investigació i aplicacions

La democràcia va obrir les portes a la possibilitat de dur a terme un projecte social amb l'objectiu de posar el català en el lloc que li pertocava. S'iniciava un procés de normalització molt esperançador que ja dura més de vint anys. En aquest treball volem provar que aquest procés, encara poc efectiu i inseguir en moltes ocasions, té repercutió en el model de llengua tradicional del valencià.

En primer lloc, exemplifarem aquesta repercutió en una comarca concreta, el Baix Vinalopó. Partim de la hipòtesi que la transcendència d'aquest canvi social en les formes lingüístiques pròpies de la varietat tradicional d'aquesta comarca ja és notable, sobretot en el model de llengua dels escolars, grup social més exposat a la varietat normativa del català. En segon lloc, analitzarem el grau de penetració del model estàndard-normatiu en el parlar de la comarca i concloureiem que és divers segons el nivell lingüístic que afecte. També es veurà que és destacat el grau d'abandó del model tradicional, tant de les formes normatives –les quals tocaria que reviscolaren– com de les que no ho són –en general, rebutjables malgrat l'interès filològic o dialectològic que poden presentar. Finalment, abordarem la penetració del model castellà, omnipresent i en creixement continuat, a pesar de la insistència en el projecte de normalització lingüística.

Arran d'aquestes reflexions i dades sobre la penetració del model estàndard-normatiu en el País Valencià, a la Universitat d'Alacant treballem per continuar la tasca d'introducció d'aquest model en les escoles. En aquesta ponència volem presentar també els resultats i projectes en què hem treballat i treballem actualment. Partim de dos principis fonamentals. En primer lloc, considerem que l'adquisició de l'estàndard i dels registres formals de la llengua

ha de plantejar-se com a objectiu de consecució progressiva i gradual dins l'educació de les persones. En segon lloc, apostem per un ensenyament que tracte la variació lingüística, sobretot geogràfica i funcional, dins una estratègia orientada a enriquir la competència comunicativa dels aprenents. A partir d'aquests dos principis, l'actuació ha anat dirigida en una primera fase a l'aprenentatge de la fonètica i el lèxic a l'escola.

a) Quant a l'aprenentatge dels sons del català s'ha creat el programa FONET, unes pràctiques de fonètica autoavaluatives per a diverses assignatures de llengua catalana partint de l'ús de les noves tecnologies.

b) Pel que fa al lèxic, fa un any vam realitzar *Diccionari Escolar Valencià*, i, actualment, hem encetat dos projectes relacionats amb l'estàndard lèxic. D'una banda, ja està quasi finalitzada la *Guia d'usos lingüístics (II)* de l'IIFV. Aquesta material pretén donar a conéixer d'una manera sistemàtica i raonada materials que ajuden a definir un model lèxic de referència adreçat, fonamentalment, a l'àmbit escolar i als usos formals de la llengua, alhora que prova d'evair els prejudicis que afecten l'ús d'una part important del lèxic propi. D'altra banda, hem encetat el projecte DIAVAL, que pretén confeccionar un programa informàtic d'avaluació i diagnòstic del català. El programa avaluarà les competències relacionades amb el domini del lèxic, en una primera fase; concretament: el repertori del vocabulari, el domini del vocabulari, la precisió lèxica, la producció lèxica, la fraseologia, la comprensió escrita i la comprensió oral. En principi, el programa va dirigit a l'alumnat universitari i li permetrà saber el grau de domini del català segons les directrius europees del *Marc de referència*.

Ildikó Szijj (Budapest):

L'estandardització de les variants dialectals de les formes verbals

La *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (1990, 1992) estableix que en el cas català “la proposta més viable ha d'orientar-se d'acord amb els postulats d'una normativa composicional”. Es defineixen i s'apliquen les categories d’“àmbit general” i “àmbit restringit”. D'acord amb aquests principis, en la presentació de les formes verbals s'admeten en diversos casos variants diatòpiques. A la *Gramàtica de la llengua catalana* de l'Institut (versió provisional, 2002) es parla d’“un model de llengua general, màximament unitari, restrictiu i convergent”. Als models de conjugació apareix en primer terme “la forma més general”, en alguns casos amb variants lliures. A continuació es troben les “variants pròpies almenys d'una de les grans varietats de la llengua catalana i [que] compten amb una llarga tradició en la llengua comuna supradialectal”. Una altra categoria és la de les “altres variants”

L'objectiu d'aquesta comunicació és estudiar els criteris de la selecció de les variants consignades per la *Proposta* i per la gramàtica provisional. Es

posarà especial atenció en el criteri de la congruència del sistema. S'observaran casos com el del verb *servir*: a la *Proposta* apareixen les formes (alternatives) *servisca*, *servisques*, *servisca*, *servisquen* com a pròpies de l'àmbit general per al present de subjuntiu, però pertany a l'àmbit restringit la forma *servisc* de la primera persona del present d'indicatiu; a la gramàtica provisional es consigna (a més de les formes generals) *servisc* i *servesc*, amb les formes *servisca*, *servisques*, etc. al present de subjuntiu. Aquestes formes es poden comparar amb les de la *Gramàtica catalana* normativa de P. Fabra (1918), que consigna *servesc* a la primera persona del present d'indicatiu i *servesca*, *ervesques*, etc. al present de subjuntiu: en aquest cas concret la selecció de Fabra sembla respectar més la coherència interna del paradigma. Per documentar la distribució de les formes dialectals s'utilitzarà el treball *La flexió verbal en els dialectes catalans* d'A. M. Alcover i F. de B. Moll (també versió CD-ROM).

Katharina Wieland (Berlin):

Els mitjans de comunicació catalans i la seva representació de la varietat diafàsica juvenil – desenvolupaments, dependències recíproques i conflictes normatius

Els mitjans de comunicació audiovisuals jugaven i encara juguen un paper important en (per) la difusió de la llengua estàndard. La controvèrsia de com havia de presentar-se aquest estàndard –la discussió sobre el *català heavy* i el *català light*– va portar una polèmica que encara no es pot donar per acabada de forma satisfactòria.

Des de la creació de les cadenes televisives públiques a Catalunya –que en aquesta comunicació representaran els mitjans de comunicació audiovisuals catalans– es va qüestionar com havia de ser el llenguatge mediàtic en relació amb l'estàndard i les seves varietats. Primordialment, la televisió catalana es basa en un estàndard de llengua escrita i no parlada, sobretot perquè fins avui no s'ha establert cap model normatiu per a la llengua oral. Aquest fet, moltes vegades causa un cert rebuig dels programes televisius per part de l'audiència que considera el llenguatge que s'hi utilitza com a artificial i ridícül, no representatiu de la seva realitat lingüística.

Així doncs, els mitjans de comunicació catalans es veuen “obligats” a integrar més les varietats lingüístiques catalanes a les seves produccions per tal que aquestes siguin més ben acceptades –és a dir, per justificar la seva existència. I això sense oblidar el seu deure de defensar i difondre la llengua estàndard. Aquesta obertura cap a les diferents varietats s'aplica a gairebé tot l'espai variacional –així també és vàlid per a una representació de la varietat diafàsica (o més aviat, els estils lingüístics) dels joves catalans en els programes juvenils de la televisió catalana.

Tant als programes juvenils més espontanis (per exemple, els magazins) com als menys espontanis (per exemple les sèries) els productors tele-

visius es troben entre dos extrems: entre realitzacions lingüístiques més a prop de la llengua estàndard o més a prop d'un llenguatge col-loquial juvenil, entre un català normatiu i un català ple de formes lingüístiques nascudes del contacte amb una llengua – el castellà. Per tant el llenguatge dels mitjans de comunicació es mou en un espai continu de diferents graus de la llengua oral, uns més autèntics i creïbles per al públic jove que altres, sense que existeixi una definició exacta de quins d'aquests graus es poden considerar correctes i de quins no.

La present comunicació es dedicarà a la situació conflictiva dels mitjans de comunicació a Catalunya davant el públic jove i es preguntarà com aquest conflicte es reflecteix a l'hora de tractar amb la varietat diafàsica juvenil i representar-la en els programes televisius catalans. Em basaré en exemples del meu corpus sobre el llenguatge dels joves i dels programes mediàtics per a joves i analitzaré la forma en la qual els mitjans de comunicació catalans representen i canvién el llenguatge juvenil – i com en creen noves formes i les difonen. També es qüestionarà com els mitjans de comunicació catalans, a causa del seu paper en la normalització del català, contribueixen a la integració d'elements juvenils en la llengua estàndard.

Programmablauf (Änderungen vorbehalten) / Programa provisional

Donnerstag, 23. Februar

10-17 Uhr	Symposium: <i>Joan Coromines und die romanische Etymologie</i>
16-18 Uhr	Einschreibung in der Neuphilologischen Fakultät, Wilhelmstr. 50 / Raum 027
18 Uhr	Eröffnungsvortrag Prof. Dr. Germà Colón Domènech: <i>Català: universal – particular</i> (Raum 037)
19.30 Uhr	Empfang (Raum 027)
21 Uhr	Lesung / Theater: Sergi Belbel

Freitag, 24. Februar 2006

9.15-10.15 Uhr	Eröffnungsvorträge der beiden Sektionen
10.15-11 Uhr	Sektionsarbeit
11-11.15 Uhr	Kaffeepause
11.15-13 Uhr	Sektionsarbeit
13-14.30 Uhr	Mittagspause
14.30-17 Uhr	Sektionsarbeit
17-18 Uhr	Runder Tisch: Weltliteratur – Katalanische Literatur
18.15-19.45 Uhr	Mitgliederversammlung des DKV (Raum 036)

20.15 Uhr	Konzert
-----------	---------

Samstag, 25. Februar 2006

10-13 Uhr	Sektionsarbeit
13-14.30 Uhr	Mittagspause
14.30-15.30 Uhr	Stadtführung
15.30-18-30 Uhr	Sektionsarbeit
18.30-19 Uhr	Resümee / Kongressabschluss
20 Uhr	Schlussbankett

Sonntag, 26. Februar 2006

Abreisetag / Exkursionsprogramm

Dijous, 23 de febrer de 2006

10-17 h	<i>Simposi: Joan Coromines i l'etimologia romànica</i>
16-18 h	Inscripció: Facultat de Filologia, Wilhelmstrasse 50, sala 027
18 h	Conferència inaugural: Prof. Dr. Germà Colón Domènech: <i>Català: universal – particular</i> (sala 037)
19.30 h	Recepció (sala 027)
21 h	Recital / teatre: Sergi Belbel

Divendres, 24 de febrer de 2006

9.15-10.15 h	Ponències inaugurals de les dues seccions
10.15-11 h	Treballs de les seccions
11-11.15 h	Cafè
11.15-13 h	Treballs de les seccions
13-14.30 h	Dinar
14.30-17 h	Treballs de les seccions
17-18 h	Taula rodona: Literatura mundial – Literatura catalana
18.15-19.45 h	Assemblea dels socis del DKV (sala 036)
20.15	Concert

Dissabte, 25 de febrer de 2006

10-13 h	Treballs de les seccions
13-14.30 h	Dinar
14.30-15.30 h	Visita de la ciutat
15.30-18.30 h	Treballs de les seccions

18.30-19 h	Resums / Cloenda
20 h	Sopar de comiat

Diumenge, 26.2.2006

Sortida / Excursió

Anreise / Com arribar-hi

Tübingen liegt ca. 40 km südlich von Stuttgart und ist mit verschiedenen Verkehrsmitteln gut zu erreichen. Mit dem Zug besteht eine mindestens stündliche Anbindung an das ICE-Netz über Stuttgart nach Tübingen Hbf. (je nach Verbindung ca. 45-60 Min.; genaue Fahrpläne siehe <www.bahn.de>). Mit dem Auto ist Tübingen ab Stuttgart über die B27 zu erreichen. Der südlich von Stuttgart gelegene Flughafen Stuttgart / Echterdingen ist ca. 30 km von Tübingen entfernt. Es gibt mehrere tägliche Flugverbindungen zu den katalanischen Ländern. Vom Flughafen Echterdingen nach Tübingen fahren stündlich Busse (Airport-Sprinter Linie 828, Fahrtzeit ca. 50 Min., Preis ca. 4 €). Eine Taxifahrt (ca. 20 Min.) kostet ca. 50 €.

Tubinga és a uns 40 km al sud de Stuttgart i s'hi arriba fàcilment amb diferents mitjans de transport. Amb tren hi ha com a mínim cada hora connexió des de Stuttgart (el trajecte és d'uns 45 o 60 minuts segons la connexió, per més detalls vg. <www.bahn.de>). Amb cotxe s'accedeix a Tubinga des de Stuttgart per la carretera B27. L'aeroport és al sud d'Stuttgart i aproximadament a uns 30 km de Tubinga. Hi ha diferents companyies que hi volen des dels països catalans (vegeu: <www.lufthansa.de>, <www.spanair.es>, <www.germanwings.de>, <www.hlx.com>, <www.airberlin.com>). Des de l'aeroport, hi ha un autobús cada hora cap a Tubinga (Airport-Sprinter Linie 828, durada aprox. 50 minuts, preu aprox. 4 euros). També és possible fer el trajecte amb taxi (durada 20 minuts aprox., costa uns 50 euros).

Unterkunft / Allotjament

Hotelreservierungen können über den Verkehrsverein der Stadt Tübingen <www.tuebingen-info.de/hotels/hotel.htm> oder private Reservierungsdienste (z.B. <www.hrs.de>) vorgenommen werden. Ein Stadtplan ist unter <www.tuebingen.de> aufzurufen.

Les reserves d'hotel es poden fer mitjançant l'oficina de turisme de Tubinga <<http://www.tuebingen-info.de/hotels/hotel.htm>> o a través d'agències privades com ara <www.hrs.com>. El plànom de la ciutat el trobareu a <www.tuebingen.de>.

20. Deutscher Katalanistentag
20è Col·loqui Germano-Català
Tübingen, 23.-25. 2. 2006

Hiermit melde ich mich verbindlich zur Teilnahme am 20. Deutschen Katalanistentag an der Universität Tübingen an:

Name, Vorname:

E-Mail:

Adresse:

Tel.

Ankunftstag / Abreisetag:

- Teilnahme an der Exkursion am Sonntag (Preis 15 €): 1 Person mit / ohne Begleitung

Tagungsgebühr: 60 €; Studierende und Arbeitslose 40 €; darin inbegriffen: Abschlussbankett, Eröffnungsbuffet, Kongressmappe, Kaffee etc.

Bitte überweisen Sie den entsprechenden Betrag auf das Kongresskonto:
Konto 2731717, Kreissparkasse Tübingen, BLZ 64150020, Stichwort: *Katalanistentag* (für Überweisungen aus dem Ausland: IBAN: DE94 6415 0020 0002 7317 17, BIC: SOLADES1TUB)

Bitte senden Sie das Anmeldeformular an:

Universität Tübingen
Romanisches Seminar
Prof. Dr. Johannes Kabatek
Wilhelmstr. 50
D-72074 Tübingen
kabatek@uni-tuebingen.de
Fax +49 / 70 71 / 29 58 59

**20è Col·loqui Germano-Català
20. Deutscher Katalanistentag
Tubinga, 23-25 de febrer de 2006**

Participaré al 20è Col·loqui Germano-Català que se celebrarà a la Universitat de Tubinga del 23 al 25 de febrer de 2006.

Cognoms i nom:

correu electrònic:

adreça:

tel.

Arribada / Sortida:

- Participació a l'excursió del diumenge (preu 15 €): 1 persona amb / sense accompanyant(s)

Preu d'inscripció: 60 €; estudiants i aturats 40 € (s'hi inclou: sopar de comiat, aperitiu d'obertura, dossier del congrés, cafè...)

Transferència bancària al compte:

IBAN DE94 6415 0020 0002 7317 17, BIC: SOLADES1TUB, a l'institut bancari "Kreissparkasse Tübingen", indicació: "Katalanistentag".

Sisplau envieu aquest full a:

Universität Tübingen
Romanisches Seminar
Prof. Dr. Johannes Kabatek
Wilhelmstrasse 50
D-72074 Tübingen
kabatek@uni-tuebingen.de
Fax +49 / 70 71 / 29 58 59

PISSARRA

„Brigitte-Schlieben-Lange“-Preis für Katalanistik des DKV 5. Ausschreibung (2006)

Der Deutsche Katalanistenverband e.V. schreibt für 2006 zum fünften Mal einen Preis für eine auszeichnungswürdige Qualifikationsarbeit zur Katalanistik aus, der im Gedenken an die bedeutende katalanistische Sprachwissenschaftlerin Brigitte Schlieben-Lange benannt ist und durch welchen herausragende Studienleistungen junger Wissenschaftlerinnen und Wissenschaftler honoriert werden sollen.

Der Brigitte-Schlieben-Lange-Preis ist mit 500 Euro dotiert und wird für eine Staatsexamens-, Magister- oder Diplomarbeit vergeben, die bisher unveröffentlicht ist, an einer Hochschule des deutschsprachigen Raums eingereicht worden ist und sich mit einem Thema aus der Katalanistik (oder unter komparatistischem Einbezug katalanischer Sprache und Kultur) befasst. Dissertationen und Habilitationsschriften können nicht vorgeschlagen werden. Das Thema der zu prämierenden Arbeit muss den Forschungsschwerpunkten Brigitte Schlieben-Langes zuzurechnen sein, zu denen u.a. die Soziolinguistik, die deskriptive Linguistik, die Minderheitenforschung, die Sprachphilosophie und die Erforschung der Gattungs- und Diskurstraditionen zählen.

Vorschlagsberechtigt sind die betreuenden Hochschullehrerinnen und Hochschullehrer; auch Selbstvorschläge der Verfasserinnen und Verfasser sind zulässig. Für die 5. Ausschreibung des Brigitte-Schlieben-Lange-Preises für Katalanistik kommen Arbeiten in Betracht, die zwischen dem 1.1.2004 und dem 31.12.2005 angenommen worden sind. Zur Bewerbung sind einzureichen:

- ein Exemplar der zur Prämierung vorgeschlagenen Arbeit, das beim DKV verbleibt;
- ein tabellarischer Lebenslauf der Verfasserin / des Verfassers mit Angaben zur universitären Ausbildung, aus denen ein auch katalanistisch orientiertes Studieninteresse der Verfasserin / des Verfassers hervorgeht;
- ein Begleitschreiben oder – im Falle eines Selbstvorschlags – eine Bescheinigung der betreuenden Hochschullehrerin / des betreuenden Hochschullehrers über die Benotung, die für die vorgeschlagene Arbeit vergeben wurde, oder eine Zeugniskopie, aus der die Benotung der Arbeit ersichtlich ist.

Über die Vergabe des Preises entscheidet der Vorstand des Deutschen Katalanistenverbands e.V., wobei externe Gutachter hinzugezogen werden können.

Bewerbungsschluss für die fünfte Vergabe des Brigitte-Schlieben-Lange-Preises für Katalanistik ist der 31. Juli 2006 (Datum des Poststempels). Die Entscheidung über die Vergabe wird den Bewerbern bis Ende 2006 mit-

geteilt. Mit dem Preis ist eine bis Ende 2007 kostenfreie Mitgliedschaft im Deutschen Katalanistenverband e.V. verbunden.

Bewerbungen sind (per Post) zu richten an: Geschäftsstelle des Deutschen Katalanistenverbands e.V., Westfälische Wilhelms-Universität Münster, Romanisches Seminar, Bispinghof 3A, D-48143 Münster. Informationen im Internet unter <www.katalanistik.de/premis.htm>.

Der Vorstand

Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“ des DKV 8. Ausschreibung (2006)

Der Deutsche Katalanistenverband e.V. schreibt für 2006 zum achten Mal ein Stipendium für Forschungsvorhaben der Hochschulkatalanistik aus, das im Gedenken an einen der Ehrenpräsidenten des Verbandes, Rudolf Brummer, benannt ist.

Das Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“ wurde vom Deutschen Katalanistenverband mit Unterstützung der Regierung von Katalonien (Generalitat de Catalunya, Departament de Governació i Administracions Pùbliques, Secretaria de Cooperació Exterior) eingerichtet und wird an eine Bewerberin / einen Bewerber zur Durchführung eines katalanistischen Forschungsprojekts aus den Bereichen der Sprach-, Literatur- oder Kulturwissenschaften vergeben, sofern ein nachhaltiger Bezug zur Katalanistik gegeben ist.¹ Durch das Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“ sollen insbesondere Forschungen gefördert werden, die ein deutsch-katalanisches Thema zum Gegenstand haben oder eine vergleichende deutsch-katalanische Perspektive wählen.² Das Forschungsstipendium soll der Bewerberin / dem Bewerber einen Forschungsaufenthalt in den Katalanischen Ländern ermöglichen.

Bewerbungsberechtigt sind Doktorandinnen / Doktoranden, Habilitandinnen / Habilitanden und Hochschullehrerinnen / Hochschullehrer sowie, bei Anträgen mit eigenem Forschungsanspruch, auch Examenskandidatinnen und -kandidaten. Die Bewerberinnen / Bewerber sollten an einer deutschsprachigen Hochschule studieren bzw. tätig sein.³ Als Bewerbungsunterlagen sind einzureichen:

¹ Neben Forschungsprojekten aus der Romanistik kommen insbesondere Projekte aus den Bereichen der Geschichtswissenschaft, der Kunstgeschichte, der Kulturgeographie, der Soziologie, der Politikwissenschaft und der Philosophie für eine Förderung in Frage.

² Eine solchermaßen vergleichende thematische Ausrichtung ist aber nicht Voraussetzung einer Bewerbung.

³ Nicht bewerbungsberechtigt sind die Mitglieder des amtierenden Vorstands des Deutschen Katalanistenverbandes e.V. sowie deren Examenskandidaten

- eine aussagekräftige Projektskizze des Forschungsvorhabens, aus der hervorgeht, weswegen ein Forschungsaufenthalt in den Katalanischen Ländern sinnvoll ist;
- ein Lebenslauf mit Angaben zur universitären Ausbildung und zu wissenschaftlichen Vorarbeiten, aus denen das katalanistische Forschungsinteresse der Bewerberin / des Bewerbers ersichtlich wird.⁴

Über die Vergabe des Forschungsstipendiums entscheidet der Vorstand des Deutschen Katalanistenverbands e.V., wobei externe Gutachter hinzugezogen werden können.

Das Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“ ist mit 3 000 Euro dotiert.⁵ Bewerbungsschluss für die achte Vergabe des Stipendiums ist der 31. Juli 2006 (Datum des Poststempels). Die Entscheidung über die Vergabe wird den Bewerbern bis Ende 2006 mitgeteilt. Der Forschungsaufenthalt, zu dessen Finanzierung das Stipendium dient, sollte bis spätestens 30.6.2008 abgeschlossen sein. Mit dem Forschungsstipendium ist eine bis Ende 2007 kostenfreie Mitgliedschaft im Deutschen Katalanistenverband e.V. verbunden. Die Stipendiatin / der Stipendiat verpflichtet sich, dem Deutschen Katalanistenverband e.V. bis spätestens 31.12.2008 einen Bericht über den Verlauf des Forschungsaufenthaltes vorzulegen, der in den *Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbandes* veröffentlicht wird.

Bewerbungen sind (per Post) zu richten an: Geschäftsstelle des Deutschen Katalanistenverbands e.V., Westfälische Wilhelms-Universität Münster, Romanisches Seminar, Bispinghof 3A, D-48143 Münster. Informationen im Internet unter <www.katalanistik.de/premis.htm>.

Der Vorstand

Schlieben-Lange- und Brummer-Preisträger 1999–2005

Auf seiner Sitzung vom 8. September 2005 hat der Vorstand des DKV über die Vergabe des Forschungsstipendiums „Rudolf Brummer“ und des „Brigitte-Schlieben-Lange“-Preises für Katalanistik für das Vergabejahr 2005 entschieden. Der in diesem Jahr zum vierten Mal ausgelobte Schlieben-Lange-Preis ging an Susan Flocken für ihre an der Universität Freiburg im Breisgau verfasste und von Prof. Dr. Johannes Kabatek (Tübingen) betreute Magisterarbeit „Die Sonderstellung des Katalanischen als europäische Minderheitensprache“.

und Doktoranden.

⁴ Bei der Bewerbung von Studierenden und Doktoranden kann ein Empfehlungsschreiben eines Hochschullehrers den Nachweis wissenschaftlicher Vorarbeiten ersetzen.

⁵ Der DKV behält sich vor, diese Summe auf zwei Bewerberinnen / Bewerber aufzuteilen.

Das Forschungsstipendium „Rudolf Brummer“, das im 7. Vergabejahr durch außergewöhnlich großzügige Zuwendungen der *Secretaria de Cooperació Exterior* der *Generalitat de Catalunya* und des *Institut Ramon Llull* (Barcelona) besonders gut dotiert war, wurde dieses Mal geteilt; ein Teilstipendium ging an Isabel Müller (Freie Universität Berlin) für ihr Promotionsprojekt zum Werk von Ausiàs March, ein weiteres Teilstipendium wurde Dr. Matthias Heinz (Universität Tübingen) für sein Forschungsprojekt „Silbenstruktur und Phonotaktik des Katalanischen“ zugesprochen.

Die folgende Aufstellung liefert eine Übersicht über die bisher vergebenen „Brummer“-Stipendien und „Schlieben-Lange“-Preise und deren Dokumentation in den *Mitteilungen*. Den Schlieben-Lange-Preisträger/innen wird jeweils angeboten, eine Zusammenfassung der prämierten Magister-, Staatsexamens- oder Diplomarbeit in den *Mitteilungen* zu veröffentlichen; der uns bereits vorliegende Text der Preisträgerin 2005, Susan Flocken, kann aus Platzgründen erst in der nächsten Ausgabe der *Mitteilungen* veröffentlicht werden. Die Brummer-Stipendiat/innen sind aufgefordert, uns nach Abschluss ihres Forschungsprojekts einen Bericht zuzusenden, der dann ebenfalls in den *Mitteilungen* veröffentlicht wird. Auf diese Weise soll maximale Transparenz bei den vom DKV vergebenen Auszeichnungen hergestellt werden, vor allem aber sollen die Arbeiten und Ergebnisse der Ausgezeichneten auf diesem Weg dem katalanistischen Fachpublikum nähergebracht werden.

Hier nun die Liste der Preisträger und Stipendiaten von 1999 bis 2005:

Vergabejahr 1999:

„Brummer“-Stipendium (1. Vergabe), aufgeteilt unter:

- Michael Ebmeyer (Tübingen), Forschungsprojekt „Umgang mit Kulturkonflikten im Theater der 1990er Jahre in Barcelona und Berlin“; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 40 (Juli 2001), S. 53f.
- Thomas Gergen (Saarbrücken / Poitiers), Forschungsprojekt „Die katalanische Friedensbewegung des 11. und 12. Jahrhunderts“; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 40 (Juli 2001), S. 54–62.

Vergabejahr 2000:

„Brummer“-Stipendium (2. Vergabe), aufgeteilt unter:

- Edmund Voges (Kiel), Forschungsprojekt „Riga – Barcelona – Madrid 1888–1929. Spaniens Blick nach Norden und die Konstruktion einer katalanischen Moderne“; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 42 (September 2002), S. 52–62.
- Corinna Waffender (Berlin), Forschungsprojekt „Frauen schreiben Großstadt – Berlin und Barcelona aus der Feder zeitgenössischer Schriftstellerinnen: ein deutsch-katalanischer Vergleich“; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 42 (September 2002), S. 42–51.

Vergabejahr 2001:

„Brummer“-Stipendium (3. Vergabe):

- Sophia Simon (Leipzig): Forschungsprojekt zur sprachlichen und kulturellen Identität der Katalanen in L’Alguer; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 44 (Januar 2004), S. 18–26.

Vergabejahr 2002:

„Brummer“-Stipendium (4. Vergabe):

- Katharina Wieland (Würzburg / Berlin): Forschungsprojekt „Lebensweise und mündlicher Sprachgebrauch der Jugendlichen in Katalonien (speziell in Barcelona) im Spannungsfeld zwischen einem Kodex der Autonomie und den allgemeinen Sprachnormen des Katalanischen“; Abschlussbericht erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 44 (Januar 2004), S. 27–29.

„Schlieben-Lange“-Preis (1. Vergabe):

- Sandra Herling (Siegen): Examensarbeit „Castilisch, Normkatalanisch und Mallorquinisch auf Mallorca“; Zusammenfassung erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 43 (Mai 2003), S. 49–65.

Vergabejahr 2003:

„Brummer“-Stipendium (5. Vergabe):

- Cornelia Eisner (Wien): Forschungsprojekt „L’aplicació de la Llei de Política Lingüística a Catalunya: estat de la qüestió“.

„Schlieben-Lange“-Preis (2. Vergabe):

- Annelise Hartkopf (Mannheim): Magisterarbeit „Der Sprachgebrauch in einer katalanischen Kleinstadt – eine ethnographische Studie“; Zusammenfassung erschienen in den *Mitteilungen* Nr. 45 (Dezember 2004), S. 53–70.

Vergabejahr 2004:

„Brummer“-Stipendium (6. Vergabe):

- Christine Hupfer (Berlin): Forschungsprojekt „Veduten des Übergangs. Fotografie und Stadtform – Aspekte zeitgenössischer Stadtbilddokumentation. Das Beispiel Barcelona“.

„Schlieben-Lange“-Preis (3. Vergabe):

- Kirsten Süselbeck (Berlin / Marburg): Magisterarbeit „Sprache, Nation und Identität. Sprachpolitische Diskurse im Kontext von Nationalismus am Beispiel Katalonien“.

Vergabejahr 2005:

„Brummer“-Stipendium (7. Vergabe), aufgeteilt unter:

- Matthias Heinz (Tübingen): Forschungsprojekt „Silbenstruktur und Phonetik des Katalanischen in der Diachronie“
- Isabel Müller (Berlin): Forschungsprojekt „Zwischen Naturwissenschaft und Theologie – Das Werk des valencianischen Dichters Ausiàs March“

„Schlieben-Lange“-Preis (4. Vergabe):

- Susan Flocken (Freiburg im Breisgau): Magisterarbeit „Die Sonderstellung des Katalanischen als europäische Minderheitensprache“; Zusammenfassung erscheint in den *Mitteilungen* Nr. 48.

Claus D. Pusch

Premi Batista i Roca für Tilbert D. Stegmann

Am 18. November 2005 verlieh das *Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana* (IPECC) in Barcelona zum 15. Mal die Auszeichnung „Premis J. M. Batista i Roca“ an Katalanen und Katalanophile, die sich außerhalb der Katalanischen Länder und Spaniens um die Verbreitung und Bekanntmachung der katalanischen Kultur verdient gemacht haben. Zu den Ausgezeichneten des Jahres 2005 – insgesamt zehn an der Zahl – zählte auch der Ehrenpräsident des DKV, Tilbert D. Stegmann.

**Tagungsankündigungen
(in chronologischer Reihenfolge)**

Wenn Sie an dieser Stelle einen ausführlicheren Hinweis auf eine von Ihnen (mit-)organisierte Tagung veröffentlichen möchten, bitten wir Sie um Zusendung des abzudruckenden Textes per E-mail-Anhang oder als gute Scanner-Vorlage. Bei Hinweisen ohne ausdrücklichen Textentwurf (also z.B. bei Zusendung des unkommentierten Ausschreibungsprospekts) werden nur Datum, Titel / Thema und eine Kontaktadresse angegeben. Spezifisch katalanistische Tagungen sind in der Zusammenstellung durch das DKV-Symbol der „quatre barres“ hervorgehoben.

**Deutscher Italianistenverband e.V.: Deutscher Italianistentag
Bochum, 23.-25. März 2006**

Information und Anmeldung unter <<http://www.italianistentag.de>>.

**Colloque “Vitalité sociolinguistique et création culturelle
en langues de France au XXIe siècle”
Université Paul-Valéry Montpellier III, 31. März + 1. April 2006**

Information und Anmeldung: Henri Boyer, E-mail <henri.boyer@univ-montp3.fr>. Beachten Sie bitte die ausführlichen Hinweise in den *Mitteilungen* Nr. 46 (Oktober 2005), S. 69f.

**Third International Workshop on Spanish Sociolinguistics (WSS3)
Temple University, Philadelphia PA (USA), 6. + 7. April 2006**

Following the success of WSS1 and WSS2, Temple University is pleased to announce that it will host the Third International Workshop on Spanish Sociolinguistics (WSS3).

Keynote Speaker: William Labov

Plenary Speakers: Richard Cameron, Carol Klee, Ricardo Otheguy

Abstracts for presentations based on original sociolinguistic research analyzing Spanish data or data from contact situations between Spanish and other languages are requested for 20 minute presentations. Abstracts should be attached to an email message sent to the following address: <WSS3@temple.edu>; they must be anonymous and should not exceed 500 words in length. Please include the name and the affiliation of the author(s) in the body of the email message. The deadline for abstract submission is December 1, 2005. Notice of acceptance or rejection will be sent by January 1, 2006. Selected papers will be published by Cascadilla Proceedings Project.

Organizing Committee: Jonathan Holmquist, Augusto Lorenzino, Lotfi Sayahi.
Contact person: Jonathan Holmquist; meeting e-mail: <WSS3@temple.edu>; web site: <<http://www.temple.edu/spanpor/WSS3>>.

**7è Congrés de Lingüística General
Universitat de Barcelona, 18.-21. April 2006**

Information und Anmeldung: 7è Congrés de Lingüística General, Universitat de Barcelona, Departament de Lingüística General, E-mail: <clg7@ub.edu>, WWW: <<http://www.ub.edu/ling/clg7>>. Beachten Sie bitte die ausführlichen Hinweise in den *Mitteilungen* Nr. 46 (Oktober 2005), S. 70.

**22. Forum Junge Romanistik: “Handeln / Verhandeln”
Regensburg, 7.-10. Juni 2006**

Information und Anmeldung: Forum Junge Romanistik 2006, Universität Regensburg, Institut für Romanistik, D-93040 Regensburg, Tel. 08 41 / 9 43 33 69, E-mail <fjr2006@sprachlit.uni-regensburg.de>, Internet: <www.uni-r.de/fjr2006>.

**Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes
(AILLC):**

**XIVè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes
Budapest, 4.-9. September 2006**

Information und Anmeldung: Departament d’Espanyol, AILLC, Universitat Eötvös Loránd, Múzeum krt.4/C, H-Budapest 1088, Fax (00 36 1) 4 11 65 60, E-mail: <AILLCBudapest@freemail.hu>. Beachten Sie bitte die ausführlichen Hinweise in den *Mitteilungen* Nr. 46 (Oktober 2005), S. 70–72.

Association of French Language Studies (AFLS)

AFLS Conference 2006: “Variations, variétés”

University of the West of England, Bristol, 5.-7. September 2006

Proposals are welcomed for papers on synchronic or diachronic variation, whether diatopic, diastratic or diaphasic. A particular focus will be on the impact of social factors in language change. Studies of phonological, morphological, lexical or pragmatic features may be complemented by papers which deal with questions relating to variationist methods. Papers are also welcome in the area of interlanguage and learner variation and on varieties in teaching method, including the use of new technologies.

Papers will be 20 minutes long, with 10 minutes for questions. Abstracts should not exceed 300 words. Call deadline: 31st January, 2006.

Information und Anmeldung: Kate Beeching, E-mail <Kate.Beeching@uwe.ac.uk>, Internet: <www.afls.net>.

**3. Freiburger Arbeitstagung zur Romanistischen Korpuslinguistik:
„Korpora und Pragmatik“
Freiburg im Breisgau, 14.–17. September 2006**

Information und Anmeldung: Dr. Claus D. Pusch, Albert-Ludwigs-Universität, Romanisches Seminar, Werthmannplatz 3, D-79085 Freiburg im Breisgau, Fax 07 61 / 2 03 31 95, E-mail <info@corpora-romanica.net>, Internet: <www.corpora-romanica.net>.

**DIACHRO-3: “Evolutions en français”
Paris, 20.-22. September 2006**

Information und Anmeldung: per Mail an <sophie.prevost@ens.fr>. Einreichungsschluss für Vortragsvorschläge: 30.1.2006.

**5. Kongress des Frankoromanistenverbands e.V.:
“Kontakt: Sprachen, Literaturen, Kulturen”
Halle an der Saale, 26.-29. September 2006**

Information: im Internet unter <www.francoromanistes.de>.

**Colloque “Discours et savoirs sur les langues (anciennes et modernes)
dans l’aire méditerranéenne”
Béziers (Antenne Universitaire, Centre Duguesclin), 20.-21. Oktober 2006**

Le linguiste n'est pas le seul – et c'est heureux – à parler de la langue et des langues. Le philosophe, l'historien, le littéraire, le sociologue, le psychologue, bien d'autres encore, participent pleinement au débat. Plus largement, tout un chacun peut avoir quelque chose à dire sur la langue, sur la sienne en particulier, sur un mode qui n'est pas toujours celui de l'affirmation, mais aussi celui de la question (les chroniques de langage, même si elles sont aujourd'hui moins florissantes, continuent à en donner témoignage). Dans ce vaste territoire des *façons de dire la langue et les langues*, on délimitera le champ de l'histoire et de la mémoire, pour lui-même et aussi dans ses relations avec le présent et l'avenir. Le colloque pourrait s'organiser autour des questions suivantes, posées notamment, mais non exclusivement, dans la dimension historique, préférentiellement dans l'aire géographique de la Méditerranée :

- comment le savoir commun (entendons, largement, non universitaire) envisage-t-il les origines et l'évolution des langues et de la langue maternelle (première) en particulier ?
- comment, dans les cas de contact de langues et de diglossie, le rapport, passé et actuel, des parlers est-il senti et dit ? comment, aussi, se définit le sentiment de la frontière ?
- quelle est la nature des jugements de valeur portés sur sa langue, celle de soi, et celle de l'autre, proche ou lointain ? Production des sons (accents), choix lexicaux, tours grammaticaux, rien ne sera négligé des traits de langue et de l'appréciation de leur niveau.
- comment sont reconnus les « argots » et les « jargons », n'étant pas exclu que leurs règles d'identification soient variables, et aient pu historiquement changer ?

- comment se définit, ici et là (ce point est lié au précédent), sur critères historiques et géographiques, la « bonne langue », celle qui est « pure », « claire », ou, d'une autre façon, « naturelle », plus près du « réel », etc.
- par quels mécanismes, par quelles torsions, aussi, où l'imaginaire historico-légendaire a une large part, des noms de lieux ou de territoires, ou encore d'institutions, de personnes, sont investis de signifiés ennoblissants, ou poétiques, ou simplement promotionnels ?
- quelle part les contes et les légendes, d'une part, la création artistique, d'autre part, font-ils à la naissance, aux luttes, à la mort des langues, ainsi qu'à leurs pouvoirs ?

On privilégiera, démarche naturelle à Montpellier et à Béziers, villes de l'« Arc latin », l'aire méditerranéenne, en y rattachant ses prolongements linguistiques et culturels néo-latins, parce que les interactions y ont été et sont vraisemblablement nombreuses, et aussi pour marquer une continuité avec le Colloque de 2002 (*La Méditerranée et ses langues*) ; ce sera sans exclure des propositions venant d'autres zones, qui pourraient utilement servir de points de comparaison. On s'attachera, pour que la rencontre gagne en originalité, à une prise en compte des faits très attentive aux formes, au sens linguistique, et même grammairien, du mot (c'est bien des *discours sur la langue* qu'il s'agit), et on accordera une large place aux approches historiques, soit pour y repérer des spécificités d'époque, soit pour mettre au jour des constantes transhistoriques.

La *deuxième circulaire* indiquera : la composition du Comité scientifique et du Comité d'organisation ; les conditions d'inscription (droits, possibilités de restauration et de logement, itinéraire, ...).

Les *propositions de communication* (titre, et résumé de 3500 signes environ) sont à présenter sur disquette, accompagnée de 2 sorties papier, avant le 20 janvier 2006, à l'intention de :

- Teddy Arnavielle, professeur à l'Université Paul Valéry-Montpellier III, courriel <teddy.arnavielle@univ-montp3.fr>
- ou Christian Camps, professeur à l'Université Paul Valéry-Montpellier III, courriel <christian.camps@univ-montp3.fr>.

La diversité des approches, vivement souhaitée car elle est la justification même du projet, ne rend pas souhaitable la pratique de l'examen anonyme des résumés. Le Comité scientifique se réserve toutefois de proposer des amendements aux auteurs.

Fourth International Gender and Language Association Conference (IGALA-4); València, 8.-10. November 2006

The Conference will offer a broad view of research on language, gender, and sexuality around the world. The event will consist of a series of plenary sessions, 20-minute papers, and posters dealing with any aspect of one of the most

flourishing fields of research within Humanities. IGALA's increasing internationalization is a fact – the 2006 València conference will be the first one to be held outside the USA or Britain. Hopefully, therefore, a fruitful debate will take place between researchers from English-speaking countries and those from other areas of the world, particularly from Mediterranean countries. Researchers and postgraduates working in any of the fields contributing to research on gender, language, and sexuality – discourse studies, psychology, literary studies, psychoanalysis, anthropology, pragmatics, stylistics, linguistics, philosophy, conversation analysis, feminist studies, etc. – are warmly welcomed to València in November 2006.

Confirmed Plenary speakers: Sara Mills (Sheffield Hallam University / UK); Janet Holmes (Victoria University, Wellington / New Zealand); Joan Pujolar (Universitat Oberta de Catalunya); Isabel-Clara Simó (writer and journalist).

Call for Papers (& Posters):

Abstracts (300 words) are invited on any aspect of the interface between language and gender and/or sex(uality), on any language and from a variety of fields. Presentations: in the form of Papers (a 20-minute presentation + a 5-minute discussion) & Posters. Official languages: presentations will be in English, Spanish or Catalan. Submissions from non-English speaking countries are especially encouraged. The abstracts will be anonymously reviewed. Deadline for receipt of abstracts: 15 July 2006 (Notification: 15 September 2006).

Abstracts should be sent as MS-Word attachments and include: Name(s) of author(s); Author affiliation(s) – university or institution, e-mail, phone number; Your preference: Paper or Poster; Title; Abstract (up to 300 words); 3-4 key words to identify the subject matter of your presentation.

Our contact address will be:

IGALA 4, Departament de Filologia Anglesa i Alemanyà, University of València, Av. Blasco Ibáñez, 32-6, E-46010 València (Spain), Tel. +34 / 96 / 3 86 42 62, Fax +34 / 96 / 3 86 41 61.

Conference coordinator: José Santaemilia <jose.santaemilia@uv.es>; Organising committee: José Santaemilia <jose.santaemilia@uv.es>, Patricia Bou <Patricia.Bou@uv.es>, Sergio Maruenda <sergio.maruenda@uv.es>, Gora Zaragoza <gora.zaragoza@uv.es>.

Please note: *VSGL 2006 – Second International Seminar on Gender and Language: Gender and Politeness*

A parallel Seminar on 'Gender and Politeness' will be organized by the local Gender & Politeness Research Group. Coordinators: Patricia Bou <Patricia.Bou@uv.es> and José Santaemilia <jose.santaemilia@uv.es>.

Submissions for papers and posters on gender and politeness research, as well as studies on politeness that may feed into politeness theoretical frameworks that may later be applied to gender and politeness research are warmly welcome, following the guidelines above. Please specify that you wish your work to be placed in the Gender and Politeness Seminar.

**Deutscher Hispanistenverband e.V.: 16. Deutscher Hispanistentag
„Sprache – Literatur – Kultur. Autonomie und Vernetzung“
Dresden, 28.-31. März 2007**

Der 16. Deutsche Hispanistentag unter dem Motto „Sprache – Literatur – Kultur. Autonomie und Vernetzung“ findet von Mittwoch, dem 28. März (nachmittags), bis Samstag, dem 31. März 2007 (abends) in Dresden statt. Wir werden in Dresden ein reichhaltiges Programm anbieten, das sich auf insgesamt 19 Sektionen verteilt und alle Bereiche der hispanistischen Literatur-, Kultur- und Sprachwissenschaft umfasst. Weitere Informationen unter <http://www.romanistik.uni-mainz.de/hispanistica.de/hispanistentag_2007.htm>.

BIBLIOGRAFIA

Publicacions dels nostres socis

- Fidora, Alexander (2003): «Noch einmal ‘*Arbor scientiae*’ oder ‘*Arbre de ciencia*’ – Zum Verhältnis von lateinischer und katalanischer Fassung der llulschen Enzyklopädie», *Faventia* 25:2, pp. 67-73.
- Fidora, Alexander (2003): «Ramon Llull – Educador das Religiões», *Mirandum* 15, pp. 71-80.
- Fidora, Alexander (2003): «Ramon Llull frente a la crítica actual al diálogo interreligioso: El Arte luliana como propuesta para una ‘Filosofía de las religiones’», *Revista Española de Filosofía Medieval* 10, pp. 227-243.
- Fidora, Alexander (2004): «Es posible el diálogo interreligioso? La respuesta de Ramon Llull a algunos críticos actuales», in: Marcos Roberto N. Costa / Luis A. De Boni (eds.): *A ética medieval face aos desafios da contemporaneidade*, Porto Alegre: EDIPUCRS (Coleção filosofia; 172), pp. 503-519.
- Fidora, Alexander (2004): «Antropologia i teologia al *Liber creaturarum* de Ramon Sibiuda i la seva influència en Leibniz», in: J. Olives et al. (eds.): *Què és l'home? Reflexions antropològiques a la Corona d'Aragó durant l'Edat Mitjana*, Barcelona: Edicions Prohom, pp. 203-226.
- Fidora, Alexander (2004): «Nota sobre els manuscrits lul·lians a l'Abadia St. Georgenberg, Fiecht», *Studia Lulliana* 44, pp. 89-94.
- Fidora, Alexander (2004): «Ramon Llull – Universaler Heilswille und universale Vernunft», in: Matthias Lutz-Bachmann et al. (eds.): *Juden, Christen und Muslime: Religionsdialoge im Mittelalter*, Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, pp. 119-135.
- Fidora, Alexander (2004) [mit T. Stegmann]: «Conversa amb Raimon Panikkar, Tavertet 22/04/03», *Zeitschrift für Katalanistik* 17, pp. 227-235.
- Fidora, Alexander (ed. 2004; mit M. Lutz-Bachmann): *Juden, Christen und Muslime: Religionsdialoge im Mittelalter*, Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft.
- Fidora, Alexander (ed. 2004; mit J. Olives et al.): *Què és l'home? Reflexions antropològiques a la Corona d'Aragó durant l'Edat Mitjana*, Barcelona: Edicions Prohom.
- Fidora, Alexander (2005): «Lullus-Handschriften im Tiroler Kloster St. Georgenberg, Fiecht», in: E. Bidese et al. (eds.): *Ramon Llull und Nikolaus von Kues: Eine Begegnung im Zeichen der Toleranz / Raimondo Lullo e Niccolò Cusano: Un incontro nel segno della tolleranza*, Turnhout: Brepols (Subsidia Lulliana; 2), pp. 287-293.

- Fidora, Alexander (2005): «Raimon Panikkar und die Phänomenologie des religiösen Gesprächs», in: Lars Göhler (ed.): *Indische Kultur im Kontext – FS Klaus Mylius*, Wiesbaden: Harrassowitz, pp. 181-191.
- Fidora, Alexander (2005): «Ramon Llull, la Cruzada contra los Infieles y la Orden del Temple: consideraciones sobre uma aparente paradoja», in: Ruy de Oliveira Andrade Filho *et al.* (eds.): *Relações de poder, cultura e educação na Antigüidade e Idade Média*. Estudos em Homenagem ao Professor D. Valle Ribeiro, Santana de Parnaíba, SP: Editora Solis, pp. 433-439.
- Fidora, Alexander (ed. 2005; mit E. Bidese *et al.*): *Ramon Llull und Nikolaus von Kues: Eine Begegnung im Zeichen der Toleranz / Raimondo Lullo e Niccolò Cusano: Un incontro nel segno della tolleranza*, Turnhout: Brepols (Subsidia Lulliana; 2).

Panorama de les revistes de catalanística

An dieser Stelle werden die Inhaltsverzeichnisse der jeweils aktuellen Ausgaben katalanistischer Fachzeitschriften abgedruckt, soweit sie uns zugänglich sind. Außerdem werden Angaben zu Bezugsmöglichkeiten gemacht. Mit den Informationen können Sie aber auch einzelne Artikel per Auswärtigem Leihverkehr (Fernleihe) bestellen.

Caplletra. Revista Internacional de Filología 36 (2004) (València)

ISSN 0214-8188, 286 S.

Herausgegeben vom Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana.

Josep Romeu i Figueras: Sobre una antiga composició lírica de la Romània: versions, temes, motius i formes	11
Gemma Rigau: El quantificador focal <i>pla</i> : un estudi de sintaxi dialectal ..	25
Joan-Rafael Ramos: Les estructures amb ésser + participi passat: problemes d'ambigüitat formal	55
<i>Monogràfic sobre “Literatura i exili”</i>	
Vicent Simbor: Introducció	75
Maria Campillo: Un viatge a l'infern: <i>Nit i boira, de Mercè Rodoreda</i>	77
Ferran Carbó: Els exilis de Vicent Andrés Estellés	93
Santi Cortés: Setze poemes valencians d'exili	117
Joaquim Espinós: Anna Murià: biografia, autobiografia, ficcions	153
Jacques Gilard: “Ja em vaig aplatanant”: l'exil colombien de Ramon Vinyes	173
Carme Gregori: Mèxic en l'obra de Pere Calders	195
Vicent Simbor: Les novel·les dels camps de concentració	217
Ressenyes	247
Abstracts	275

Redaktionsanschrift: Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, Avda. Blasco Ibáñez, 28, E-46010 València.

Bezug: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Ausiàs Marc, 92-98, E-08013 Barcelona, Fax +34 / 93 / 2 47 35 94, E-mail <comandes@pamsa.com>. Preis der Einzelnummer: 15 €.

Catalan Review. International Journal of Catalan Culture 17:2 (2003)

(Barcelona) [erschienen 2005]

ISSN 0213-5949, 160 S.

Herausgegeben von der North American Catalan Society.

Arantxa Ascunce: Building bridges: Joan Salvat-Papasseit's contribution to the Avant-Garde in Madrid	9
Josefina Carrera-Sabaté: Aproximació a la segrecació de iod en lleidatà ..	35
Maria Conca / Josep Guia: Un joc poètic de proverbis. Edició i estudi paremiològic de <i>Refranys rimats</i>	53
Anna Esteve: El <i>Dietari</i> de Pere Gimferrer, una cruïlla d'escriptures	87
Maria-Rosa Lloret: Variació condicionada: aspectes qualitatius i quantitatius	107
John Lucas: Tempting fate: The case against astrology and the Catalan response	123
Jordi Raventós: Macarrònic singular: el llatí en <i>Amor, firmesa i porfia</i> de Francesc Fontanella	141
Pelegrí Sancho Cremades: Anàlisi contrastativa interdialectal de la fraseologia: el cas de <i>déu-n'hi-do, ausa(d)es / a gosa(d)es i espaiet</i> ...	151
William Sayers: The lexicon of naval tactics in Ramon Muntaner's <i>Crònica</i>	177
David J. Viera: Francesc Eiximenis on women: complimentary or conflicting views	193
Cultural information from Catalan-speaking lands (2003 / I)	205
Reviews	231

Redaktionsanschrift (für Europa): August Bover, Universitat de Barcelona, Departament de Filologia Catalana, Gran Via de les Corts Catalanes 585, E-08071 Barcelona.

Bezug: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Ausiàs Marc, 92-98 interior, E-08013 Barcelona, Fax +34 / 93 / 2 47 35 94, E-mail <comandes@pamsa.com>. Preis pro Jahrgang (2 Nummern bzw. eine Doppelnummer): 40 US-\$.

Estudis Romànics (ER) 26 (2004) (Barcelona)

ISSN 0211-8572, 556 S.

Begründet von Ramon Aramon i Serra †. Herausgegeben von Antoni M. Badia i Margarit und Joan Veny.

Articles:

Bernard Pottier: Grammaire, lexique et typologie	7
Joseph Gulsoy: Més sobre l'orígen del cat. <i>Inxa, inxar</i> , i cast. <i>Hincha</i>	15
Maria Josep Cuenca: El receptor en el text: el vocatiu	39
Manuel Pérez-Saldanya: La negació i la concordança negativa en català antic	65
Jean-Nicolas de Surmont: Le traitement différentiel en lexicographie diachronique: l'exemple de <i>chansonnier</i>	85
Joan A. Argenter: L'alternança de llengües i la commutació de codis en la <i>Crònica de Jaume I</i>	109
Joseph Antoni Aguilar: <i>Fieri Pax per eum</i> : Carles II d'Anjou a la <i>Crònica de Montaner</i>	129
Joan R. Veny-Mesquida: La revisió de la pròpia obra en els escriptors contemporanis: notes per a una tipologia de motius	155
Meritxell Simó Torres: El espejo y la polea en <i>Le Puits</i> : reflexividad y amoralidad del <i>Roman de Renart</i>	183
Mario Alinei: Linguistica storica e reificazione del linguaggio. In margine a un articolo-recensione di Adiego	201
Xaverio Ballester: Indo-europeización en el Paleolítico. Una réplica	217
<i>Miscel·lània:</i>	
Ottavio Lurati: Per un (inutile) germanismo in meno nelle lingue romane: il caso del castigliano e it. <i>tolda</i>	237
Max Pfister: Albert Henry comme lexicographe	241
Joan Costa Carreras: Notes sobre les "Converses filològiques" de Pompeu Fabra	247
Curt Wittlin: Entorn de les edicions de textos medievals	265
Matilde Bensoussan: Entorn de la lenta penetració de les lletres catalanes a França	269
Pere Farrés: L'any Verdaguer	275
Joan Melià: L'any Francesc de Borja Moll	283
Recensions	287
Llibres rebuts	415
Crònica	421
Necrologies	467

Estudis Romànics (ER) 27 (2005) (Barcelona)

ISSN 0211-8572, 652 S.

Begründet von Ramon Aramon i Serra †. Herausgegeben von Antoni M. Badia i Margarit und Joan Veny.

Articles:

Christian Schmitt: Sobre la discusión de los anglicismos en el portugués	7
M. Nieves Sánchez González de Herrero: El léxico de los documentos alfonsíes	41
Jean-François Courouau: Les discours sur le catalan (Roussillon) et l'occitan au XVIIe siècle. Analyse comparée	73
Joan Rafael Ramos: El complement indirecte; l'alternança datiu / acusatius	93
Miquel Duran: Comentaris sobre algunes causes d'errors o d'inexactituds en la nomenclatura catalana dels peixos marins	113
Aitor Carrera i Baiget: La funció local en les formes de relatiu de la producció escrita en aranès	133
Mónica Souto Espasandín / Santiago Gutiérrez García: Contextualización histórica e ideológica de la lírica cortés: el léxico del sufrimiento amoroso y el pensamiento cristiano	147
Joan Mahiques Climent: El <i>Somni de l'infern</i> de Pere Jacint Morlà i la tradició satírica en el barroc	161
Sergio Bozzola: Le enumerazioni di Montale	175
Joan Veny: Entorn de les <i>Regles de esquivar vocables</i> . Presentació de la Taula Rodona	201
Agustí Alcoberro: Pere Miquel Carbonell i "la qüestió de la llengua"	203
Antoni Maria Badia i Margarit: Els tres components de les <i>Regles de esquivar vocables</i>	211
Germà Colón: Encara les <i>Regles d'esquivar vocables</i>	219
Antoni Ferrando: <i>Les Regles d'esquivar vocables</i> : una qüestió d'història cultural, de filologia i de sociolingüística històrica	227
Mariàngela Vilallonga: Repensar l'autoria de les <i>Regles</i>	235
Eulàlia Duran / Albert Rossich: Intervencions	239
<i>Miscel·lània:</i>	
Günter Holtz: El <i>Lexikon der Romanistischen Linguistik</i>	245
Joan Julià: XVè Congrés Internacional de les Ciències Fonètiques	253
Joan Anton Rabella: Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya	261
Germà Colón: El <i>Französisches Etymologisches Wörterbuch</i> de Walther von Wartburg. A propòsit de la publicació dels diplomes dels índexs generals	267
Ester Franquesa: Activitats de l'Institut Ramon Llull	277
Jesús Alturo: A propòsit de la publicació dels diplomes de la <i>Catalunya Carolíngia</i>	289

Maria Paredes: La publicació de l'obra completa d'Antoni Febrer i Cardona (1761-1841), una realitat incipient	299
Lluïsa Julià: L'any Ruyra	303
Recensions	311
Crònica	521
Necrologies	579

Redaktionsanschrift und Bezug: *Estudis Romànics*, Institut d'Estudis Catalans, Carrer del Carme, 47, E-08001 Barcelona, E-mail <estudis.romanics@iec.es>, Fax +34 / 9 32 / 70 11 80.

Jahresabonnement und Preis der Einzelnummer: 33,05 € (Ausland).

Llengua & Literatura 15 (2004). Revista anual de la Societat Catalana de Llengua i Literatura (Barcelona)

ISSN 0213-6554, 718 S.

Herausgegeben von Josep Massot i Muntaner.

Estudis i edicions:

Stefano Maria Cingolani: Historiografia al temps de Pere II i Alfons II (1276-1291). Edició i estudi de textos inèdits: 3. <i>Gesta Comitum Barchinonensium IV</i>	7
Rosanna Cantavella: El Capellà, el vicecanceller i el secretari, o <i>De amore</i> , Mascó i Metge	31
M. Teresa Gironés: L'hàbit de l'amor ausiasmarquìa: de la gènesi a la destrucció	67
Francesc Bernat i Baltrons: La fonètica del baleàric segons una descripció inèdita del segle XIX	91
M. Salomé Ribes Amorós: Alfons Par, l'home i el seu context	167
Ignasi-Xavier Adiego: Del romaní comú als calòs ibèrics	211
Joan Coba Femenia: Apunts per a una anàlisi comparativa dels usos possessius en algunes llengües romàniques	237
Xavier Villalba: Descripció i norma: <i>amb</i> i el canvi de preposició	257
Albert Fontich: La possessió inalienable i l'anàfora corporal	277

Materials i bibliografies:

Teresa Muñoz: Correspondència entre J. Ernest Martínez Ferrando i Hermínia Grau	333
Jordi Parramon i Blasco: El sonet segons J. V. Foix. Anàlisi mètrica de <i>Sol, i de dol</i>	397
Llorenç Soldevila i Balart: Un primer inventari de la memorialística catalana contemporània	427
Ressenyes i notes crítiques	469
Crònica	649

Llengua & Literatura 16 (2005). Revista anual de la Societat Catalana de Llengua i Literatura (Barcelona)
 ISSN 0213-6554, 560 S.
 Herausgegeben von Josep Massot i Muntaner.

Estudis i edicions:

Joan Mahiques Climent: <i>Lo somni</i> de Bernat Metge i els tractats d'apareguts	7
Salvador Cuenca i Almenar: El seny contra l'enteniment al poema 4 d'Ausiàs March	33
Josep Pich i Mitjana: La visió de la llengua de Valentí Almirall (1841-1904)	57
Olívia Gassol Bellet: Magí Morera i Galícia, o la gran estratègia cultural	77
Francesc Foguet i Boreu: Una història de la revolució i la contrarevolució (1936-1939). Tria de textos publicats a "L'Esquella de la Torratxa"	89
Joan Julià-Muné: La tasca gramatical d'Antoni M. Alcover	155
Aitor Carrera: Morfologia verbal aranesa: les desinències de l'imperfet d'indicatiu	205
Imma Creus Bellet / Sílvia Romero Galera: L'ús oral formal nord-occidental: criteris, descripció i orientacions ortoèpiques	229
<i>Materials i bibliografies:</i>	
Enric Querol Coll: Cristòfol Despuig, <i>Pugna pro patria</i> . Noves dades biogràfiques sobre l'autor dels <i>Col-loquis</i>	247
Narcís Iglesias: L'Oficina Romànica de Lingüística i Literatura (1928-1936)	289
Marta Prat i Sabater: La influència del català sobre el lèxic castellà: visió diacrònica	363
Enric Ribes i Marí: Els sufíxos <i>-ol</i> i <i>-oll</i> de l'eivissenc: proposta de sistematització i de representació gràfica	389
Isidre Muñoz: Estratègies retòricocomunicatives en el discurs juvenil: funció taxèmica	407
Ressenyes i notes crítiques	421
Crònica	517

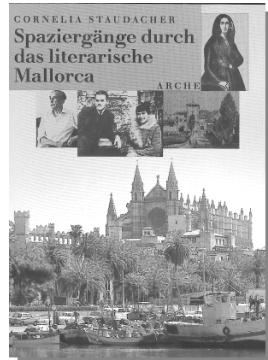
Redaktionsanschrift und Bezug: Societat Catalana de Llengua i Literatura, Institut d'Estudis Catalans, Carrer del Carme, E-08001 Barcelona.
 Preis der Einzelnummer: 20 €

Llibres i més llibres...

Spaziergänge durch das literarische Mallorca

Illa de la calma. Illa de la llum. L'itinerari que ens proposa Staudacher a través de les monjoies literàries de la geografia mallorquina parteix –potser inevitablement– del clixé encunyat per Rusiñol, de l'idil·li mandrós d'un indret que topa, ja a la segona pàgina, amb la primera al·lusió al turisme massificat que n'ha estès la fama arreu. El lector germanòfon està ja acostumat que qualsevol excursió bibliogràfica que prengui Mallorca com a destinació recolza sobre el concepte que al llarg del segle XX se n'ha fet una classe mitja europea amb ganes d'evasió. I aquesta perspectiva no és menys justificada en el nostre cas, ja que els escriptors forans (volem dir: no nascuts i criats a l'illa) que desfilen per aquestes pàgines pertanyen, en bona mesura, a una élite *turística*, que ja és un lloc comú remuntar a l'hivern de 1838, en què Chopin i George Sand sojornaren a la cartoixa valldemossina, i a les diverses estades de l'arxiduc Lluís Salvador. Com no podia ser d'altra manera, aquests noms constitueixen el nucli de la passejada que surt de la costa d'Andratx i ens emmena fins a Deià i Valldemossa (pàgs. 81–110), al costat de Baltasar Porcel, Klaus i Erika Mann, Robert Creeley, l'Arxiduc, Robert Graves i Djuna Barnes, entre altres. És curiós constatar com l'autora es refereix als intents de la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern balear de polir la imatge de Mallorca a l'exterior des de l'àmbit politicocultural: certament era així en el moment en què aparegué el llibre, però avui a ningú no sorprèn que les prioritats dels actuals responsables polítics siguin unes altres. Sigui com sigui, el present treball contribueix amb escreix a aquell propòsit.

Tal com dóna a entendre el títol, aquesta obra és concebuda a manera de guia cultural, i ofereix una relació molt detallada de nombrosos indrets de l'illa de Mallorca on han viscut durant anys o han sojornat ocasionalment diverses personalitats del món de les lletres i les arts –els escriptors hi són, com és lògic, el grup més copiós, però no hi manquen artistes plàstics, actors i actrius, algun músic–. El conjunt ofereix un panorama exuberant i a voltes sorprendent, per tal com les fites de la ruta situen en un mateix apartat, en un mateix racó de barri palmesà o de poble de la serra representants de diverses generacions i tendències. Hi són Bernanos i Camus; Darío i Borges; Gertrude Stein i Agatha Christie; hi mereix un lloc destacat Albert Vigoleis Thelen, l'autor de *Die Insel des zweiten Gesichts*, sobre el qual l'autora ha publicat posteriorment (2003) una monografia; no hi falten Cela i Américo Castro, i molts altres, alguns ja esmentats. De tota manera, voldríem destacar sobretot la inclusió d'algunes figures destacades de la literatura mallorquina, amb parades

en Ramon Llull, Costa i Llobera, Miquel Àngel Colomar, Rosselló-Pòrcel, Villalonga i Porcel.

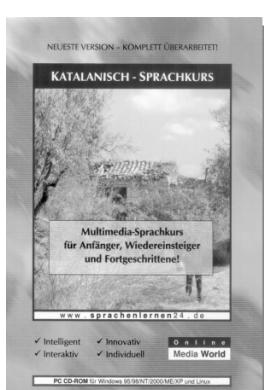
Es tracta d'una guia ben documentada, que complementa les set rutes proposades (quatre per Palma, dues per la serra de Tramuntana, Pollença i Formentor, i una a Cala Rajada) amb material gràfic abundós i ben seleccionat, i a prova amb bona nota la comesa divulgativa que hi emprèn l'autora. Cornelia Staudacher ens convenç amb la disposició de la guia i la informació que ens hi ofereix. Tanmateix, voldríem retreure-li algunes irregularitats en l'escriptura dels topònims, que evidencia la voluntat d'aportar pertot les formes legítimes en la llengua de Mallorca, però no evita interferències del castellà que de vegades creen una certa confusió.

Sebastià Moranta (Köln / Frankfurt am Main)

- Staudacher, Cornelia: *Spaziergänge durch das literarische Mallorca*. Zuric: Arche Verlag, 2001. ISBN: 3-7160-2291-8. 144 pàgines, amb 89 fotografies en blanc i negre i 8 mapes. Enquadernació en rústica.

Multimedia-Angebote für deutschsprachige Lerner des Katalanischen

Im Laufe des Jahres 2005 sind mehrere multimediale Selbstlernmaterialien erschienen, die es Deutschsprachigen erlauben sollen, Grundkenntnisse des Katalanischen zu erwerben. Diese Neuerscheinungen sind insofern bemerkenswert, als zwei der drei im Folgenden vorgestellten Produkte von Verlagen stammen, deren Erzeugnisse in vielen Buchhandlungen aufliegen, so dass hiermit tatsächlich ein sehr breites Publikum erreicht und angesprochen werden kann. Allerdings werden diese Multimedia-Sprachkurse nur teilweise den Erwartungen, die man an zeitgemäße Selbstlernmaterialien richtet, gerecht.

Das umfangreichste und zugleich einzige im modernen Sinne wirklich multimedial konzipierte Selbstlernpaket stammt allerdings von einem Anbieter, der im Buchhandel kaum präsent ist und vor allem direkt über das Internet vertreibt: die CD-ROM „Katalanisch-Multimedia-Sprachkurs für Anfänger, Wiedereinsteiger und Fortgeschrittene“ stammt aus dem Hause Online Media World und umfasst 42 Lektionen, die sich jeweils aus einem Übungstext mit Alltagsthematik, dazu passenden Wort- und Grammatikerläuterungen und einem umfangreichen Übungsteil zusammensetzen. „Alle 42 Texte“, so die Produktbeschreibung auf der Her-

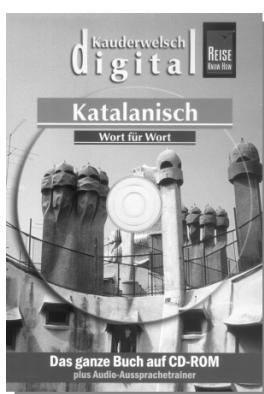
steller-Website <<http://www.sprachenlernen24.de>>, „wurden von katalanischen Muttersprachlern eingesprochen“ – was ja eigentlich eine Selbstverständlichkeit ist –, „Sie können jede einzelne Zeile beliebig oft einzeln anhören und wiederholen. So lernen Sie automatisch eine klare, akzentfreie Aussprache und die richtige Betonung!“ Ob das wirklich so ‚automatisch‘ geht, in dem man Einzelsätze wiederholt – eine klassische Sprechaktivierungsmethode von Selbstlernkursen schon seit der Zeit des Aufkommens der Kassettenkurse –, sei dahingestellt; jedenfalls erweist sich die Bedienung der Abspielfunktion je nach verwendeten Betriebssystem- und Multimedia-Software-Komponenten gegebenenfalls als eher unbequem und klick- bzw. wegklick-intensiv, vor allem wenn sich der gewählte Audio-Player ständig in den Bildvordergrund schiebt. Glücklicherweise halten die Hilfefunktion der Lern-CD-ROM und die Webseite des Herstellers für solche und andere technische Fragen Informationen und Antworten bereit. Ansonsten ist die CD-ROM graphisch einfach, aber ansprechend gestaltet und nach kurzer Einübung leicht, wenngleich nicht übermäßig komfortabel zu bedienen.

Wie bereits erwähnt, wartet der Katalanisch-Sprachkurs von Online Media World mit einem betont umfangreichen interaktiven Übungsteil auf. Besonders umfassend sind die Übungsoptionen zum Vokabellernen – von rein passiven Methoden (Abhören der Vokabel und Selbsteinschätzung, ob man sie assimiliert hat) bis zu ‚echter‘ Interaktivität z.B. in Form von Vokabellisten, bei denen man sich abwechselnd die katalanische oder die deutsche Seite (oder mal die eine, mal die andere) ausblenden lassen und dann schriftlich komplettieren kann. Grammatikinhalte werden vor allem in Form von Lückentexten abgeprüft. In der Tat scheint das Angebot an Übungen und Übungsformen über groß und wirkt zunächst eher verwirrend; hat man jedoch ein bisschen mit der CD-ROM gearbeitet, lichtet sich das Dickicht und man erkennt, dass *de facto* doch nicht so viele verschiedene Übungen angeboten werden, sondern dasselbe Vokabel- und Textmaterial in immer neuen Zusammenschnitten bzw. An- und Abwahlmöglichkeiten dargeboten wird.

Auf multimediale Effekthascherei verzichtet dieser Katalanisch-Kurs völlig; dies kann man positiv als Beschränkung auf das (für den Sprachenlerner) Wesentliche bewerten, etwas mehr Spritzigkeit wäre zum Zwecke der Motivationssicherung durch die 42 Lektionen hindurch aber nicht schlecht gewesen. Kurios mutet an, dass für den Kurs keine Verfasser genannt werden (jedenfalls konnte der Rezensent keine solche Angaben finden). Die inhaltliche Thematik, die in den Lektionen behandelt wird, ist an den Alltagsbedürfnissen des im katalanischen Umfeld lebenden oder urlaubenden Lerners ausgerichtet, auf die Vermittlung von kulturell-landeskundlichen Aspekten wird weitgehend verzichtet.

Der Online-Media-World-Sprachkurs „Katalanisch“ bildet das umfangreichste Produkt der 2005 erschienenen Lernmaterialien, ist dafür aber auch das teuerste: die Sprachkurs-CD-ROM, die auf allen gängigen Betriebssystemen und -versionen lauffähig und in den geforderten Systemressourcen

bescheiden ist, schlägt mit knapp 30 € zu Buche. Dazu bietet der Hersteller für weitere 20 € eine MP3-Audio-CD sowie eine „Multimediale Katalanisch-Expresskurs-CD-ROM“, wieder mit passender MP3-Audio-CD für erneut 30 € oder aber schließlich alle CD-ROM und Audio-CDs in einem Paket für 60 € an. Hier stellen sich dem kritischen Betrachter doch einige Fragen: der sog. „Express-Kurs“, der dem Rezessenten nicht vorlag, enthält lt. Produktbeschreibung 450 Vokabeln und Redewendungen (womit er dem noch zu besprechenden Pons-Sprachtrainer „Katalanisch“ entspräche) – ob solch ein Erzeugnis 30 € wert ist? Und die Option einer separaten, als Einzelprodukt auch nicht gerade billigen MP3-Audio-CD erscheint noch fragwürdiger, denn sie setzt die MP3-Fähigkeit des verwendeten CD-Players voraus (was gerade bei Auto-CD-Playern, für die das Produkt als besonders geeignet angepriesen wird, nicht immer der Fall sein wird), und man fragt sich, ob die Option des einfachen Anhörens der Lektionstexte und Vokabellisten „am Stück“ nicht auch auf der eigentlichen Sprachkurs-CD-ROM, die ggf. als Hybrid-CD mit einem (nur am Computer nutzbaren) Datenteil und einem (auch auf traditionellen CD-Playern verwendbaren) Audio-Teil hätte angelegt werden können, unterzubringen gewesen wäre. So stellt sich die Trennung in CD-ROM und (inhaltsgleiche) MP3-Audio-CD irgendwie eher als Mittel zur Einnahmesteigerung des Verlags denn als durch didaktische und technische Erwägungen bedingte Notwendigkeit dar. Trotz dieser Vorbehalte scheint mir dieser Kurs aber das geeignete der hier vorgestellten Produkte zu sein, um wirklich zumindest Grundkenntnisse des Katalanischen mit einem gewissen Multi-media-*Feeling* zu erlernen.

Einfacher gestrickt ist da der „Kauderwelsch digital Katalanisch Wort für Wort“-Kurs aus der Reise-Know-How-Reihe des Bielefelder Rumpf-Verlags. Die ansprechend gestaltete, selbststartende CD-ROM, die mit knapp 15 € nicht geschenkt, aber auch nicht übertrieben teuer ist, enthält das hinlänglich bekannte und bewährte kleine Sprachlehrbuch „Katalanisch Wort für Wort“ unseres Gründungs- und langjährigen Vorstandsmitglieds Hans-Ingo Radatz als PDF-Datei sowie einen „Audio-Aussprachetrainer“, was eine anspruchsvolle Bezeichnung für die elektronische Version der Begleit-Tonkassette ist, die zu dem Kauderwelsch-Band schon seit vielen Jahren vorliegt; allerdings wurde diese Kassette vor einiger Zeit neu aufgenommen, wobei unsere Schatzmeisterin Aina Torrent-Lenzen als Sprecherin fungierte, und diese Version findet sich nun auch auf der CD-ROM. Die Interaktivität der Kauderwelsch-CD-ROM beschränkt sich aber bei Lichte besehen darauf, dass man die Tonaufnahmen, die mehrfaches Nachsprechen der im Buch enthaltenen Vokabeln, Phraseologismen und Sätze erlauben, parallel zum am Bildschirm betrachteten Text

abspielen lässt. Insofern ist das „Kauderwelsch-digital“-Paket eine sehr einfach gemachte Neuauflage des Buch+Kassette-Pakets, also eine Darbietung in zeitgemäßerer (und sicher auch verkaufsfördernder) Form, die aber angesichts der handlichen Größe der Kauderwelsch-Bändchen nicht einmal mit Platzersparnis im Regal und auch nicht mit Geldersparnis verbunden ist.

Am enttäuschendsten präsentiert sich das „Multimedia“-Produkt des größten Herstellers im Bunde, das Paket „mobil Wortschatztraining Katalanisch“. Das praktische Sprachtraining für unterwegs. Für Katalanien, Valencia und die Balearen“ von Pons aus dem renommierten Stuttgarter Verlagshaus Klett. Die schmucke Kunststoff-Box enthält ein schmales, 16-seitiges Heft mit – so die Produktbeschreibung – „450 nützliche[n] Wörter[n] und Sätze[n]“ aus „12 interessante[n] Themenbereiche[n]“, die auf der CD – wohlgernekt eine einfache Audio-CD, keine CD-ROM mit schriftlichem Dateninhalt – zunächst auf Deutsch und dann auf

Katalanisch vorgesprochen werden, jeweils mit Vor- und Nachsprechpausen. Warum der sich sprachlich „für Katalanien, Valencia und die Balearen“ Rüstende in der ersten „Lektion“ mit dem Thema Musik konfrontiert wird, bleibt so unerklärlich, wie es fragwürdig bleibt, ob Wörter wie Saxophon und Partitur unbedingt zum 450-Wörter-Kernwortschatz gehören, den man im katalanischen Sprachgebiet rasch in die Konversation einbringen kann. Sprach- und zielgebietangepasste landeskundliche Informationen werden – ähnlich wie beim Produkt von Online Media World – hier gar nicht vermittelt, diesen Vorzug weist von den hier vorgestellten Lernmaterialien nur das „Kauderwelsch-digital“-Produkt aus der Feder von Hans-Ingo Radatz auf; das Pons-Paket ist allerdings mit knapp 8 € nur halb so teuer wie das Kauderwelsch-Paket.

Es bleibt festzuhalten, dass den hier präsentierten Multimedia-Produkten das Verdienst zukommt, dem interessierten Deutschsprachigen – im Normalfall wird dies der Tourist oder der Ruhestandsmigrant sein, eventuell auch der eine oder andere Sokrates-Student, der sich auf einen Studienaufenthalt in Barcelona, València oder Palma vorbereitet – überhaupt Sprachlernmaterial zur Verfügung zu stellen, das sich des Deutschen als Vermittlungssprache bedient, leicht beziehbar ist und in ansprechender, als zeitgemäß empfundener Präsentation daherkommt. Allerdings wurde dies beim Kauderwelsch- und beim Pons-Paket ohne große Kreativität und mit geringstmöglichen Aufwand bewerkstelligt, was sich in sehr reduzierter – um nicht zu sagen inexisternter – Multimedialität und sehr einfachen Interaktivitätsmerkmalen (die schon die auf *Drill*-Übungen aufbauenden Kassettenkurse der 1970-er Jahre aufwiesen) niederschlägt. Man ist versucht, hier an das geflügelte Wort „außen hui, innen pfui“ zu denken... Das Online-Media-World-Produkt ist diesbezüglich ausfeiltert (ohne dass man allerdings auch hier von

einem multimedial-interaktiven Feuerwerk schwärmen könnte), kostet aber auch (mindestens) das Doppelte der beiden anderen Produkte.

Fazit: erfreulich, dass es für den *Consumer-Markt* für Gelegenheits-Sprachenlernende überhaupt etwas auf Katalanisch gibt; für den anspruchsvolleren und gerade auch für den universitären deutschsprachigen Lerner muss der adäquate Katalanisch-Multimedia-Selbstlernkurs aber noch geschrieben bzw. programmiert werden...

Claus D. Pusch

- U. V.: *Katalanisch-Multimedia-Sprachkurs für Anfänger, Wiedereinsteiger und Fortgeschrittene*. München: Online Media World, 2005. CD-ROM. 29,95 € (zuzügl. Versand). Information und Bestellung bei: Online Media World, Udo Gollub, Georgenstraße 34, D-80799 München, <www.sprachenlernen24.de>.
- Radatz, Hans-Ingo: *Kauderwelsch digital Katalanisch Wort für Wort*. Bielefeld: Reise Know-How Verlag, 2005. CD-ROM und Booklet. 14,90 €. Information: <www.reise-know-how.de>.
- Segoviano, Sabine / Deike, Nora u.a.: *PONS mobil Katalanisch Wortschatztraining*. Stuttgart: Klett. Audio-CD und Begleitheft. ISBN 3-12-561173-3. 7,95 €. Information: <www.pons.de>.

Antrag auf Mitgliedschaft im Deutschen Katalanistenverband e.V.

Hiermit beantrage ich die Mitgliedschaft im Deutschen Katalanistenverband. Die gültige Satzung (vgl. den Text in den *Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbandes* 41, S. 4-8, oder im WWW unter <<http://www.katalanistik.de>>) habe ich zur Kenntnis genommen.

Name: _____ Vorname: _____

Berufsbezeichnung / akademischer Grad:

Straße:

PLZ und Ort:

Tel.: _____ Fax: _____ E-mail: _____

Dienstanschrift:

Universität:

Fachbereich / Institut:

Straße / Postfach:

PLZ und Ort:

Ich erkläre mich bereit, den jeweils gültigen Mitgliedsbeitrag — derzeit jährlich 25 Euro* — zu zahlen. Die Zahlung erfolgt durch:

Einzugsermächtigung

Überweisung

Bei Zahlung des Mitgliedsbeitrags durch Einzugsermächtigung bitte den entsprechenden Vordruck ausfüllen (vgl. S. 88).

Ort und Datum:

Unterschrift:

* 12,50 € für Studierende und Arbeitslose.

Bitte zurücksenden an die Geschäftsstelle des Deutschen Katalanistenverbands, Westfälische Wilhelms-Universität, Romanisches Seminar, Bispinghof 3A, D-48143 Münster.

Sol·licitud d'admissió com a soci de l'Associació Germano-Catalana / Deutscher Katalanistenverband e.V.

Amb aquest document sol·lico l'admissió com a soci / sòcia regular de l'Associació Germano-Catalana. Conec i accepto els estatuts vigents (veg. el text publicat a les *Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbandes* 41, p. 4-8, o a <<http://www.katalanistik.de>>).

Cognom(s):

Nom:

Professió / Títol acadèmic:

Carrer:

Codi postal i ciutat:

Tel.:

Fax:

E-mail:

Adreça de feina:

Universitat:

Departament:

Carrer / Ap. de correus:

Codi postal i ciutat:

Confirmo de pagar regularment la quota de soci anual vigent – de moment és de 25 euros.* La pagaré mitjançant:

transferència bancària

en efectiu**

Lloc i data:

Signatura:

* 12,50 € per estudiants i aturats.

** Es pot pagar en efectiu durant els Col·loquis Germano-Catalans organitzats cada dos anys.

Si us plau torneu aquesta butxaca a l'oficina de l'Associació Germano-Catalana / Deutscher Katalanistenverband e.V., Westfälische Wilhelms-Universität, Romanisches Seminar, Bispinghof 3A, D-48143 Münster.

Änderungsmitteilung an den Deutschen Katalanistenverband

Hiermit möchte ich,

Name: Vorname:
den DKV von meiner neuen Adresse / Bankverbindung in Kenntnis setzen.

Bisherige Privatadresse:

Neue Adresse(n):

Straße:

PLZ und Ort:

Tel.:

Fax:

E-mail:

Dienstanschrift:

Universität:

Fachbereich/Institut:

Straße / Postfach:

PLZ und Ort:

Ort und Datum:

Unterschrift:

Neue Bankverbindung:

Geldinstitut:

BLZ:

Kontonummer:

Mit meiner zweiten Unterschrift erteile ich dem Schatzmeister des DKV weiterhin eine Einzugsermächtigung für den jährlichen Mitgliedsbeitrag.

Ort und Datum:

Unterschrift:

Bitte zurücksenden an die Geschäftsstelle des Deutschen Katalanistenverbands, Westfälische Wilhelms-Universität, Romanisches Seminar, Bispinghof 3A, D-48143 Münster.

Einzugsermächtigung zugunsten des Deutschen Katalanistenverbands e.V.

Name:

Vorname:

Straße:

PLZ und Wohnort:

ermächtigt den Deutschen Katalanistenverband e.V., den jeweils gültigen jährlichen Mitgliedsbeitrag von seinem / ihrem Konto (im Bereich der Bundesrepublik Deutschland) abzubuchen.

Konto-Nr.:

BLZ:

Geldinstitut:

Diese Einzugsermächtigung kann jederzeit widerrufen werden. Die zu entrichtenden Zahlungen sind über eine Lastschrift einzuziehen. Weist das Konto nicht die erforderliche Deckung auf, besteht seitens des angegebenen kontoführenden Geldinstituts keine Verpflichtung zur Einlösung.

Ort und Datum:

Unterschrift:

Bankverbindung der DKV:

Konto-Nr. 23 35 00 – 602 (IBAN DE44 5001 0060 0233 5006 02)
Postbank Frankfurt am Main
BLZ 500 100 60 (SWIFT / BIC: PBNKDEFF)

Bitte zurücksenden an die Schatzmeisterin des Deutschen Katalanistenverbands, Prof. Dr. Aina Torrent-Lenzen, Fachhochschule Köln, Mainzer Straße 5, D-50678 Köln, Fax 0 24 63 / 32 79.

Erschienene Bände · Volums publicats:

Ferran Robles i Sabater

Bibliografia de la literatura catalana en versió alemanya – narrativa, poesia, teatre.

BCG 1. 2005. X, 278 S. Kart. ISBN 3-8322-3361-X. 30 €.

2500 Texte der katalanischen Literatur auf deutsch übersetzt nachgewiesen! Eine unschätzbarre Information für jeden an der katalanischen Literatur Interessierten; eine unverzichtbare Nachschlagequelle für jeden Verlagsmitarbeiter; eine Übersicht über alle aus dem Katalanischen ins Deutsche tätigen Übersetzer.

Aquesta bibliografia registra unes 2500 obres i poesies catalanes que han estat traduïdes i publicades en alemany: unes 80 novel·les, més de 560 contes i narracions, unes 70 altres obres en prosa, 22 peces de teatre i més de 1800 poemes! Un repertori que permet trobar els narradors, novel·listes i poetes més traduïts i de més èxit als països alemanys i al mateix temps els noms dels traductors literaris del català a l'alemany més actius actualment. Una eina imprescindible també per a cada editor de literatura catalana que es vulgui projectar a l'àrea alemanya.

Pilar Arnau i Segarra · Claus D. Pusch · Tilbert D. Stegmann (ed.)

Mirades sobre el País Valencià.
Estudis de literatura i cultura.

BCG 2. 2005. VI, 178 S. Kart.
ISBN 3-8322-3754-2. 29 €.

Mit Beiträgen von · Amb contribucions de:
Pilar Arnau, Valentí Fàbrega, Carme Eberenz-Greoles, Joan F. Mira, Adolf Piquer, José Rodríguez Richart, Vicent Salvador, Tilbert D. Stegmann, Manfred Tietz, Heike van Lawick

Bestellungen an · Comandes a:

Zeitschrift für Katalanistik, Universität Tübingen,
Romanisches Seminar, Wilhelmstraße 50,
D-72074 Tübingen, E-mail <zfk@katalanistik.de>

BCG